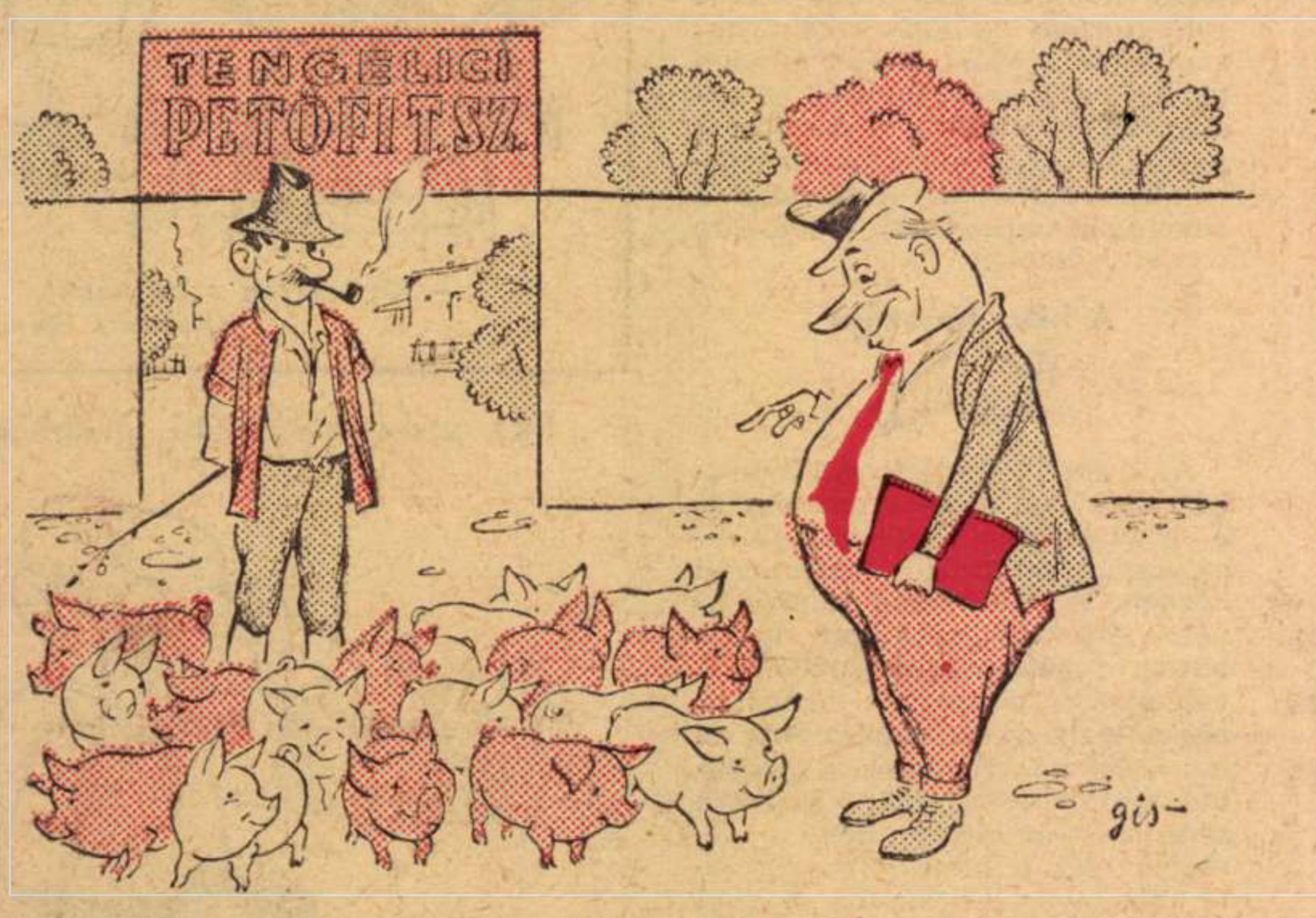
XII. évfolyam, 28. szám
1956. július 12.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

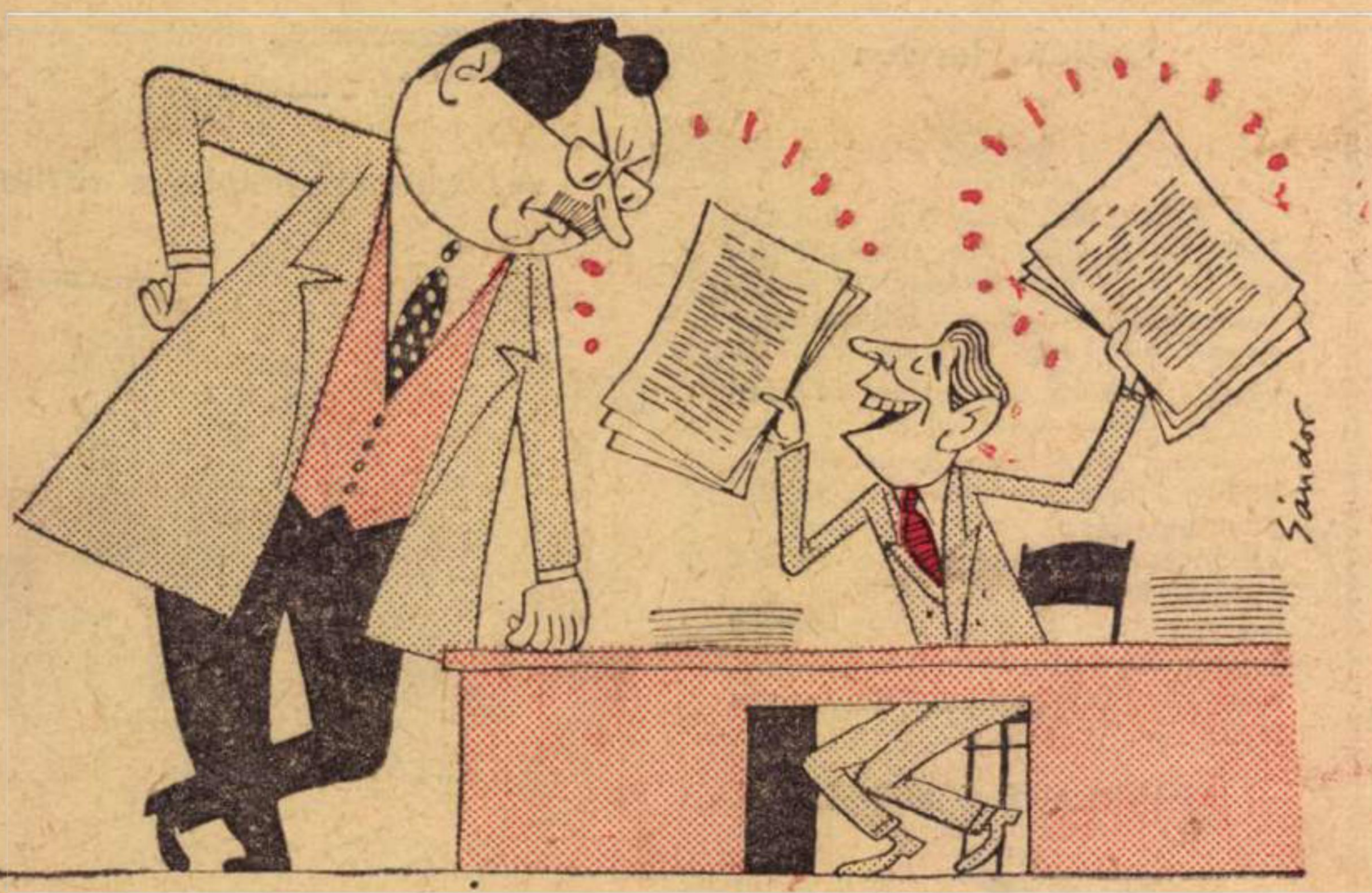
Pesti kisfiú falun

— Tizenhét malac a prémiuma? Hogy fogja ezt elhallgatni az asszony előtt?

Kényelmes főnök

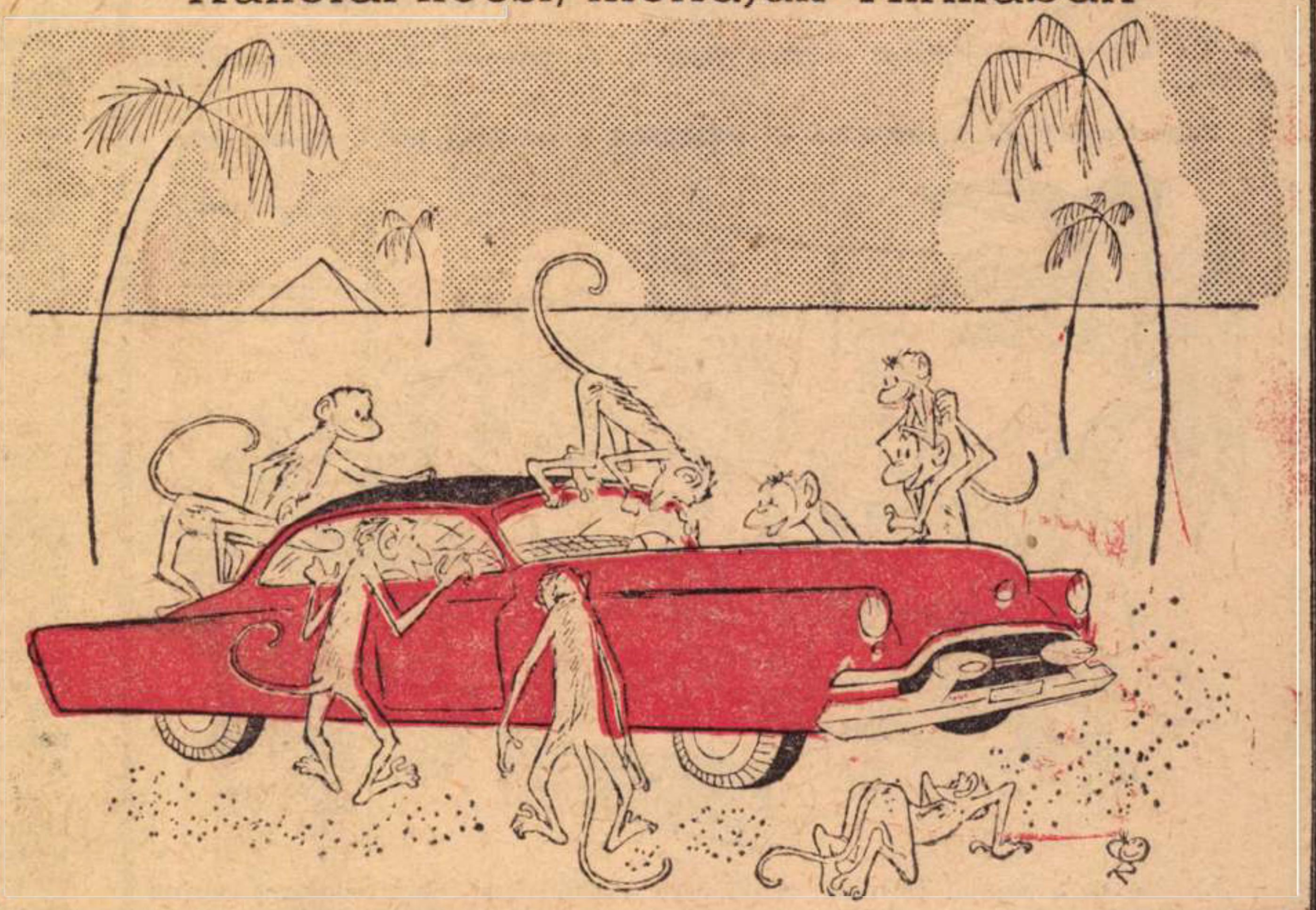
— Előkészítette a délutáni értekezletet?
— Igen. Itt van Szabó kartárs véleménye az ön munkájáról, és itt van az ön elmélyült önkritikája...

Életrevaló ötlet

— Miért csavartad a fejedre a szalvétát?
— Mert így hindunak fognak nézni és sokkal hamarabb hozzák a levest.

Külföldi kocsi, mondjuk Afrikában

Aratási történet

— Rettentő gyorsan dolgozol, Jani! Hol a marokszedőd?
— Mit tudom én?! Lepsénynél még megvolt . . .

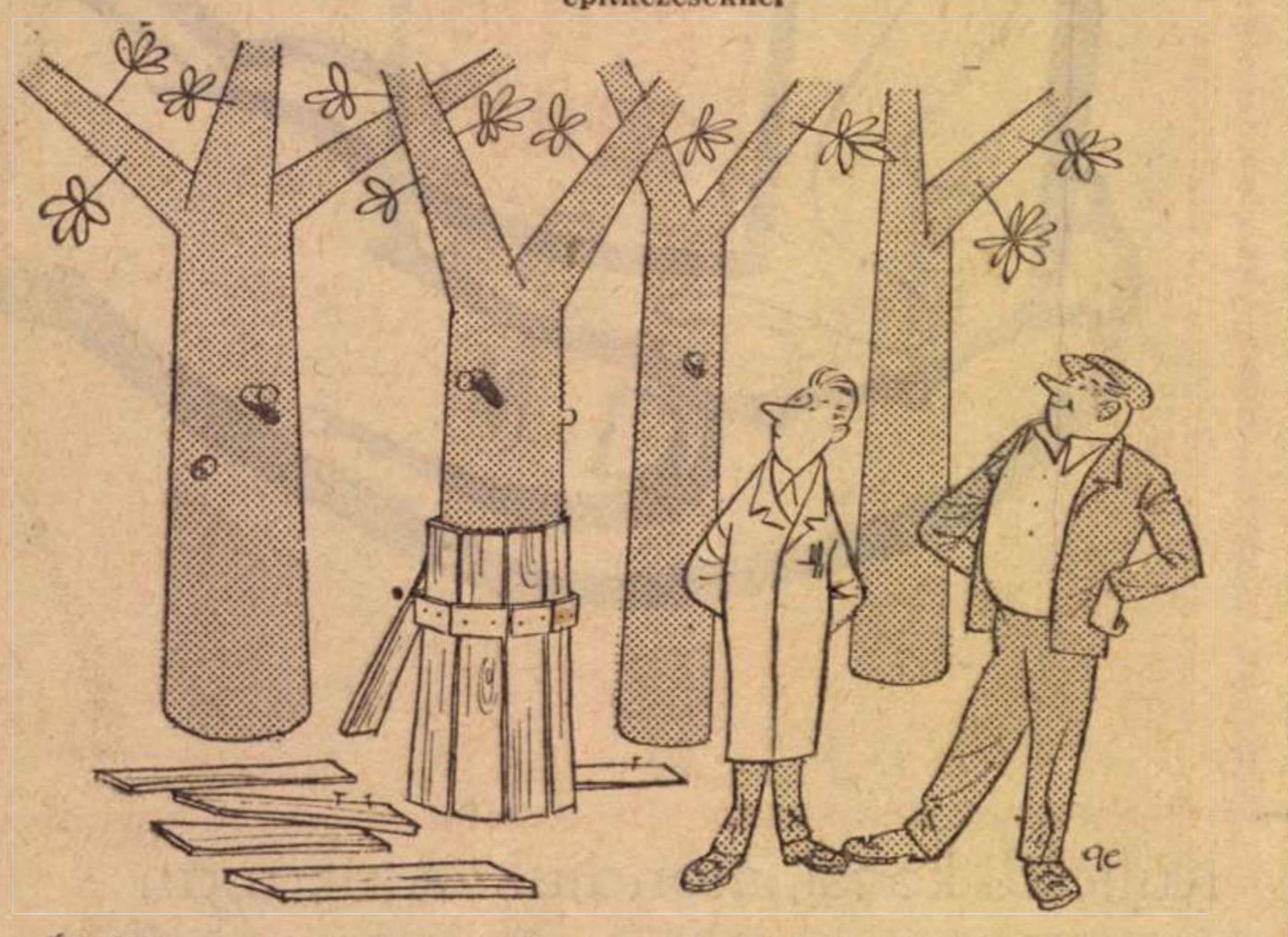
Nem mind arany, ami fénylik!

I. férfi: Szervusz Lajoskám!
II. férfi: *(Papirlapot nézeget, szórakozottan.)* Szervusz Karcsi!
I. férfi: Mit tanulmányozol olyan fancsali ábrázattal?
II. férfi: Figyelj ide! *(Olvassa a papirlapról.)* Kettes, kettes, kettes, egyes, kettes . . .
I. férfi: *(Közben szintén papirlapot vesz elő zsebéből és izgatottan nézi)* Lassabban . . . Kezd elölről!
II. férfi: *(Letargikusan.)* Kettes, kettes, kettes, egyes, kettes, egyes, kettes, kettes, egyes, megint kettes, megint kettes és még egy kettes . . .
I. férfi: *(Lelkesen)* Óriási! Gratulálok!
II. férfi: *(Szomorúan.)* Még gúnyolódsz is . . .
I. férfi: Ugyan, ki gúnyolódik . . . gratulálok . . . irigyellek!
II. férfi: Irigyelsz? Miért?
I. férfi: Ne szerénykedj . . . te . . . te . . . szerencse fia!
II. férfi: *(Csodálkozva.)* Szerencse fia?
I. férfi: Hát nem érted? Te szerencsés flótás! Amit most felolvastál az a tizenkéttalálatos totószelvényt! 110 000 forint üti a markodat!
II. férfi: De hiszen én nem a totószelvényt olvastam fel! Ez a fiam évvégi bizonyítványa!

Gerényi Tibor

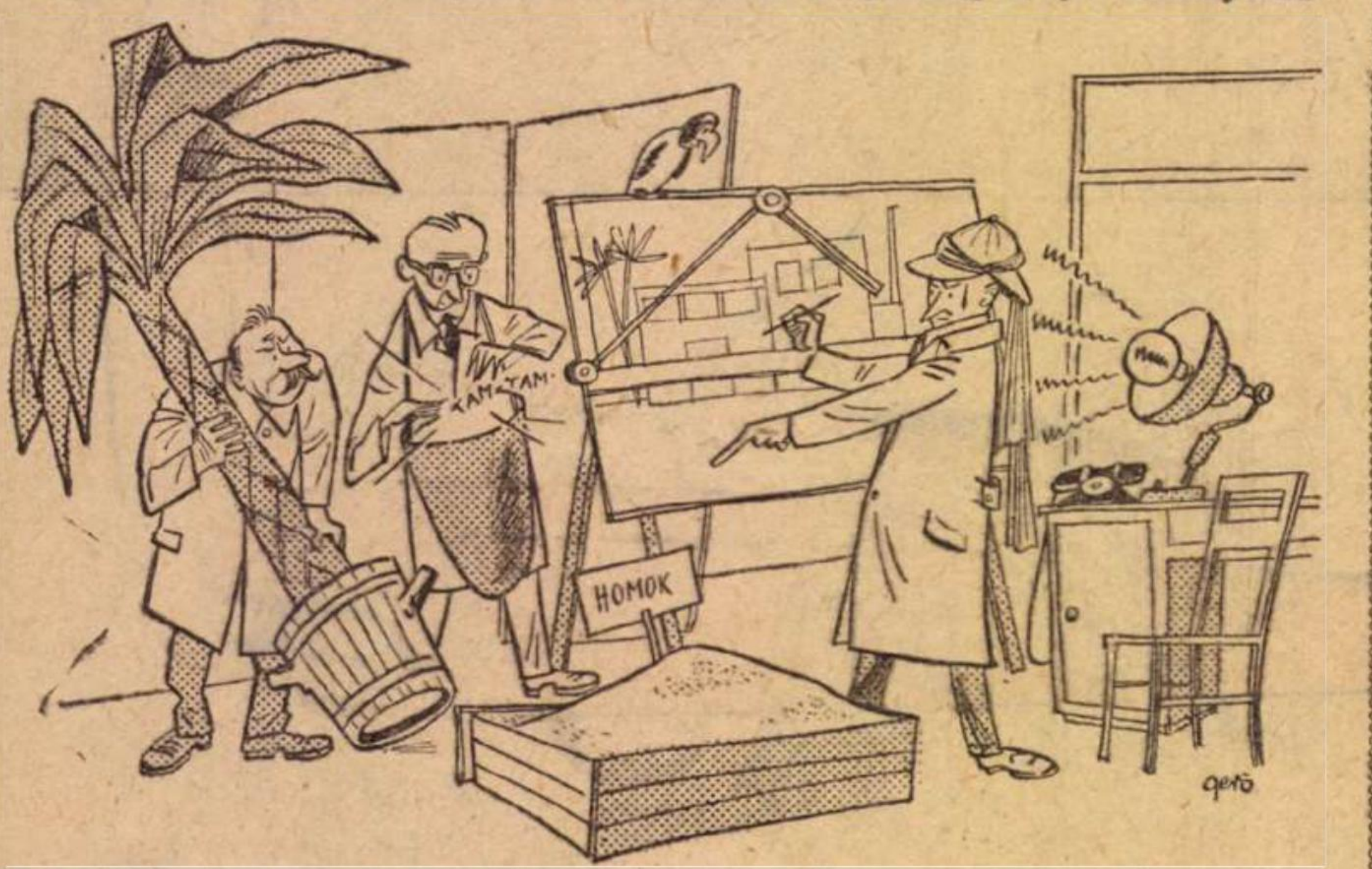
Látogatás az IPARTERV-nél

Előregyártott vasbetonelemekkel helyettesítik a fát az üzemi építkezéseknél

— Én kérem, egy lépéssel előbbre vagyok. Vasbetonból készítettem már az erdőt . . .

Exportrendelések kivitelezése — tekintettel a speciális helyi viszonyokra

— Ide kérem a pálmát és most valaki üsse állandóan a dobot, hogy meglegyen a hangulat!

Külföldi szemle

Különös sértés

A nyugat-németországi Bielefeldben 250 márka pénzbüntetésre ítéltek egy Georg Plant nevű autóst, autóstársai megsértése miatt. A „bűncselekmény“ körül sokat vitatkoznak német autós körökben. Plant ugyanis a következő módon gázolt bele autóstársai önérzetébe és becsületébe:

Kocsija hátán ez a felírás volt látható: „Disznó!“ Ez a felírás azonban csak különleges körülmények között volt látható, még pedig akkor, amikor hátulról erős reflektorfény ömlött a kocsira huzamos ideig. Plant szerint minden módon meg kell fékezni az országutakon a vakító fényszóróval garázdálkodó, s mindenáron előzni akaró autósokat. A bíróság a finomabb meggyőzés módszere mellett döntött.

A bika bosszúja

Az United Press jelenti Madridból, hogy egy néző — név szerint Jose Luis Quinzal Guerra úr — súlyosan megsérült bikaviadal közben. A bikaviadal mindig is véres sportnak számított, de sohasem a néző szempontjából. A veszélynek elsősorban magát a bikát teszik ki, de nem veszélytelen dolog a torreádorok, s a bikabosszantó személyzet számára sem. Most az történt, hogy a torreádor csak felületesen szúrta bele kardját a bika hátába. A bika addig ugrált, addig ficánkolt, amíg kirázta magából a kardot. Elrepült a nehéz szablya és arcontalálta a fent nevezett szurkolót. A balesetért a torreádort terheli a felelősség. Újólag bebizonyosodott, hogy a vigyázatlanság, az alapos munka hiánya könnyen okozhat baleseteket.

Lesiklás levélen

A Life című amerikai hetilap fényképes riportban számol be egy érdekes hawaii sportról, a „levéllesiklás“-ról. A versenyzők egy csomó hatalmas trópusi „táj“-levélre ülnek rá, a szárakat lovagló módra lábuk közé veszik és így csúsznak le a füves hegyoldalon, amely különösen eső után alkalmas lesiklásra. Már óránként 55 kilométeres sebességet is elértek a versenyzők.

Hogy mire jó ez a sport, amely fenekestől felforditja a lesiklásról alkotott felfogásunkat? Erről nem ír a Life.

Erkölcstelen művek

Két erkölcstelen írót sikerült nyakoncsípniök az éber hivatalnokoknak. Brazíliában megtiltották a középiskolásoknak, hogy Schiller „Stuart Mária“ című darabját olvassák, mivel — a második felvonás egyik párbeszéde határozottan *érzéki* jellegű. Ebben a skót királynő és a német író egyaránt ludas. A másik erkölcstelen író Stendhal, akinek „A pármai certóza“ című könyvét az angol vámőrök kobozták el egy Hugh Thomas nevű külügyminiszteri tisztviselőtől, aki Párizsból kísérelte meg az erkölcsromboló könyv becsempészését Nagy-Britannia területére.

A végzetes nő

Egy S. Lovell nevű angol gentleman érdekes nyilatkozatot tett a nőkről a People című angol vasárnapi lap számára. Nyilatkozata élesen rávilágít arra az áthatolhatatlan szakadékra, amely a nemek közötti harcot jellemzi, s amelyről Weininger, Nietzsche, Schopenhauer és mások annyit írtak. A nyilatkozat így hangzott:

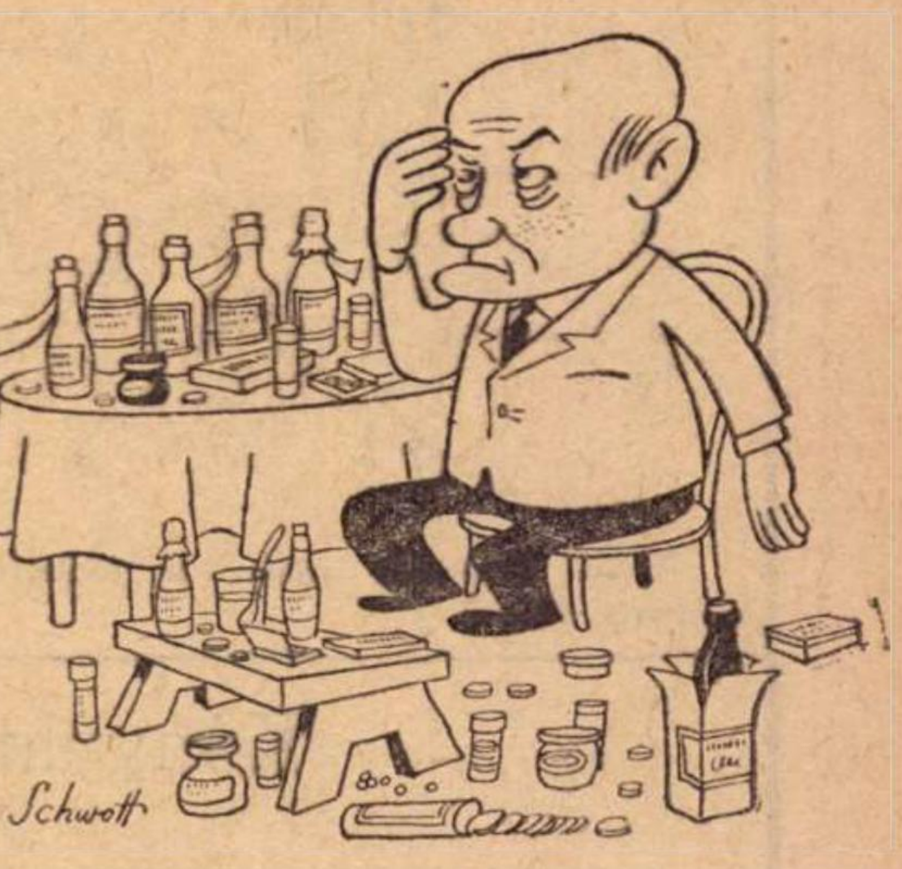
— Amikor kétéves voltam, egy hasonló korú kislány lelökött a lépcsőn. Ma is élesen előttem áll ez a kép, s azóta csak gyanakvással tudok viseltetni a nők iránt.

Női dolgok

— Én vagyok a barnább!
(Vasvári Anna rajza)

Egy gyógyszergyűjtő problémája

— Gyógyszermérgezés ellen még semmi orvosságom nincs! . . .

Az aluminiumkohász otthon

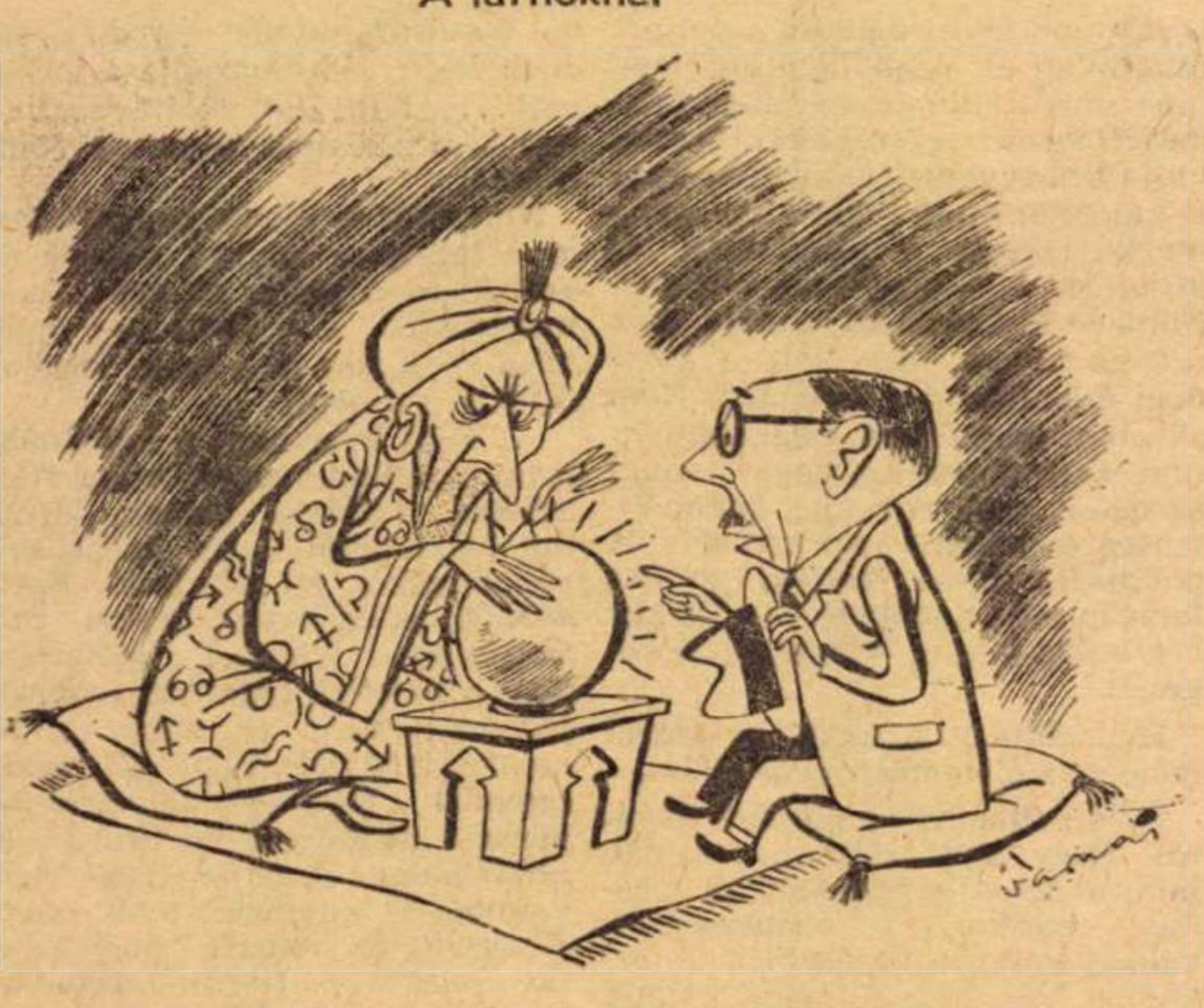
— Tudja szakikám, a feleségem munkahelyén még nem vezették be a határás munkaidőt . . .

Ballada egy idénycikkről

— Kérek egy gyermekfürdőköpenyt, amelynek a modelljét tavasszal bemutatták . . .
— Még nincs raktáron. Tessék talán decemberben érdeklődni . . .

A látnoknál

— Meg tudná nézni, hogy mi van a káderlapomra írva?

LELKIISMERETES MEÓS

— Tiszta gyapjú!

Röptében

Írja: Miklós deák

Birkanyírás

Ha az ember frissen van nyírva, mindig akad egy vicces ismerős, aki megkérdezi: „Birkanyírás volt?“ Ez persze tapintatlan kérdés. De még tapintatlanabb ez a kérdés, ha az ember a sarudi Kossuth Tsz-ben teszi fel, és még azt is hozzáteszi: „Mennyibe került?“ Mert amikor eljött a birkanyírás ideje, éppen ott volt Sarudon a kömlői nyíróbrigád s ajánlkozott, hogy megnyírják a sarudi juhokat 4 forint 50-ért darabonként, de ezt a sarudiak drágállották. (Persze nem a juhok, hiszen nem ők fizetik.) A kömlőiek elmentek, akkor aztán a sarudiak motorkerékpáron, kerékpáron nyargalásztak a környező községekbe, hogy ötötvenért, kosztért és pálinkáért keressenek nyírót.

De azt mondják, hogy érdemes volt, mert egy kömlői asszony hatötvenet kért juhonként és sültcsirkét.

Csodálatos csatorna

Nem az alliteráció kedvéért nevezem a szóbanforgó csatornát csodálatosnak; ez valóban a világ legcsodálatosabb csatornája, talán csak a Marsban vannak hasonlók.

A dolog úgy történt, hogy a kartali községi tanács kapott a járási keretből hatezer forintot legelőcsatornázásra. A csatornát meg is ásták, szabályszerűen, sőt kitűnően. Mintaszerű csatorna volt. Az volt az egyetlen hibája — ha ezt hibának lehet nevezni —, hogy ott ásták, ahol n e m folyt a víz.

A derűlátók szerint még mindig hordhatnak vederrel vizet a csatornába; a borúlátók ezt is kétlik, mert felteszik a logika alapján, hogy erre a célra feneketlen vedreket vennének.

Megoldás

Amúgy jó téesz volna a nagykökényesi Táncsics; hogy miért amúgy, az majd kiderül a továbbiak során. Szép állatállományuk volt már tavaly is, százhuszonhat százalékos a tervhez viszonyítva, de egy kis nehézség volt a takarmányozással. A község kisegítette őket. Erre összedugták a fejüket a tagok:

— Valamit kéne tenni — mondták —, hogy ez a jövőben ne forduljon elő. Hogy ne legyenek ilyen nehézségek a takarmányozás körül Nagykökényesen!

És fogták magukat és eladták a szénájuk nagy részét.

Mit tetszenek mondani? Hogy ez nem logikus?

Nagyon is az. Majd vesznek maguknak szénát, hiszen van pénzük a szénaeladásból.

Magyarázat

Vagy nyolcvan mázsa többletet jelentene a csányi Kossuth Tsz-nek, ha a maguk erejéből végeznék el a cséplést. Ezt kiszámították pontosan. De ők megmondták nyíltan:

— Mi nem tudunk cséplőmunkacsapatot összeállítani. Kevés a tag, sok a munka.

— Hol foglalatoskodnak a tagok? — hangzott a kérdés.

— Ki itt, ki ott — hangzott a pontos válasz. — Nagy megye a miénk...

Örkény István:

Paternoster

— Ne félj semmit, Sanyikám, nem harap — bátorította az öccsét Imre, amikor a minisztérium lépcsőházában megálltak az örökmozgó felvonó ajtajában. — Ebbe mentében kell beleszállni, majd megmutatom, hogyan.

Sándor, aki a reggeli vonattal érkezett, fölbiggyesztett szájjal nézett a fülke után, kissé sértődötten, mert odahaza Arácskán ilyen szerkezetet nem használtak, de ugyanakkor gyanakodva is, mert az efféle városi találmányokban bízott is, nem is.

— No most! — mondta Imre — vigyázz, hogy egyszerre lépjünk.

Emelgették a lábukat. A fülke lassan, lebegve jött föl az aknából, de már volt két utasa. Két csinos nő, oly mozdulatlanok, mint egy-egy szobor.

— Állj! — mondta Imre és könyökönfogta az öccsét. — Csak kettőnek szabad benne utaznia.

A két nő már majdnem egyvonalba került a két fiatalemberrel. A zömökebbik borsózöld kardigánt viselt, de a blúzán nyitva maradt két üveggomb; ennélfogva felülről némi belátás kínálkozott a blúzkivágásba, erős, anyásan domború, büszke két mellének halmai közé. Miközben felemelkedett a két férfi előtt, a következőket lehetett hallani:

— Maga azt hiszi, kérdeztem tőle, hogy érdekel engem maga? Akkor sem érdekelne, ha egyedül lennénk egy lakatlan szigeten...

Az utitársnő, aki aprókat biccentve, jóváhagyóan hallgatta, másféle szépség volt: Amerikai szemüveget viselt, nylonblúzt, szintén amerikait. Kisportolt, hajlékony testén oly arányosan hullámzottak a homorulatok és a domborulatok, mint egy etruszk vázán. Harisnyát nem viselt, felemelkedtében a két férfitekintet felkúszott karcsú lábikráján, s amikor a felvonó kellő magasságba ért, besiklott a szoknyája alá is. Utána összenéztek, hunyorítottak.

— Barátom — mondta Sándor lelkesülten.

— Csodásak a pesti nők — jegyezte meg Imre beavatottan. — De én nem szólok semmit, majd meglátod... No, készülj.

Jött a lift. Csakhogy ebbe a fülkébe sem lehetett beszállni, mert megint volt benne két nő. Imre intőn hunyorított, Sándor visszahunyorított, de aztán elkomolyodott az arca. Megnézte az egyik nőt, aki borsózöld kardigánt és rakottszoknyát viselt, megnézte a másikat, aki nylonblúzt és búvárszemüveget. Hallotta, hogy a kardigános mit beszél.

— Maga azt hiszi, kérdeztem tőle, hogy érdekel engem maga? Akkor sem érdekelne, ha egyedül lennénk egy lakatlan szigeten...

A másik rá-rábiccentett, és úgy állt, hogy be lehetett pillantani a szoknyája alá. De Sándor nem nézett a szoknyája alá, hanem a bátyjához hajolt.

— Ez most ugyanaz a két nő? — érdeklődött.

— Á — mosolygott Imre a járatlanságán és elmagyarázta az örökmozgó működését. Hosszú percekig kellene várni, míg ugyanaz a fülke megint elibük kerül, föltéve, hogy az utasok benne maradtak, ami viszont képtelenség. — No most — mondta hirtelen és intett, hogy szálljanak be.

— Maga azt hiszi, hogy érdekel engem maga? — magyarázta a fülkében egy borsózöld kardigános nő egy napszemüvegesnek. — Akkor sem érdekel, ha...

— Nem értem — mondta Sándor.

— Mit nem értesz, Sanyikám?

— Irtóra egyformák ezek a pesti nők.

— Isteniek — hunyorított Imre, s hozzátette: — De én nem szólok semmit, majd meglátod.

Amikor a következő fülke fölbukkant az aknából, Sándor belebámult, aztán megtörölte verejtékező homlokát és így szólt:

— Ne menjünk inkább gyalog?

— Mi az? Megijedtél a lifttől? — nevetett Imre.

— Ugy sincs benne hely — mondta Sándor.

— Nem bánom, menjünk — nyugodott bele Imre, s csak ráhunyorgott a két nőre, akik lassan emelkedtek fölfelé és csinosak voltak és mozdulatlanok, mint két kirakatbaba.

Stockholmi képeslap

Edma, a Ludas Matyi rajzolóművésze, Stockholmból küldte ezeket a képeslapokat a Ludas Matyi olvasóinak.

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

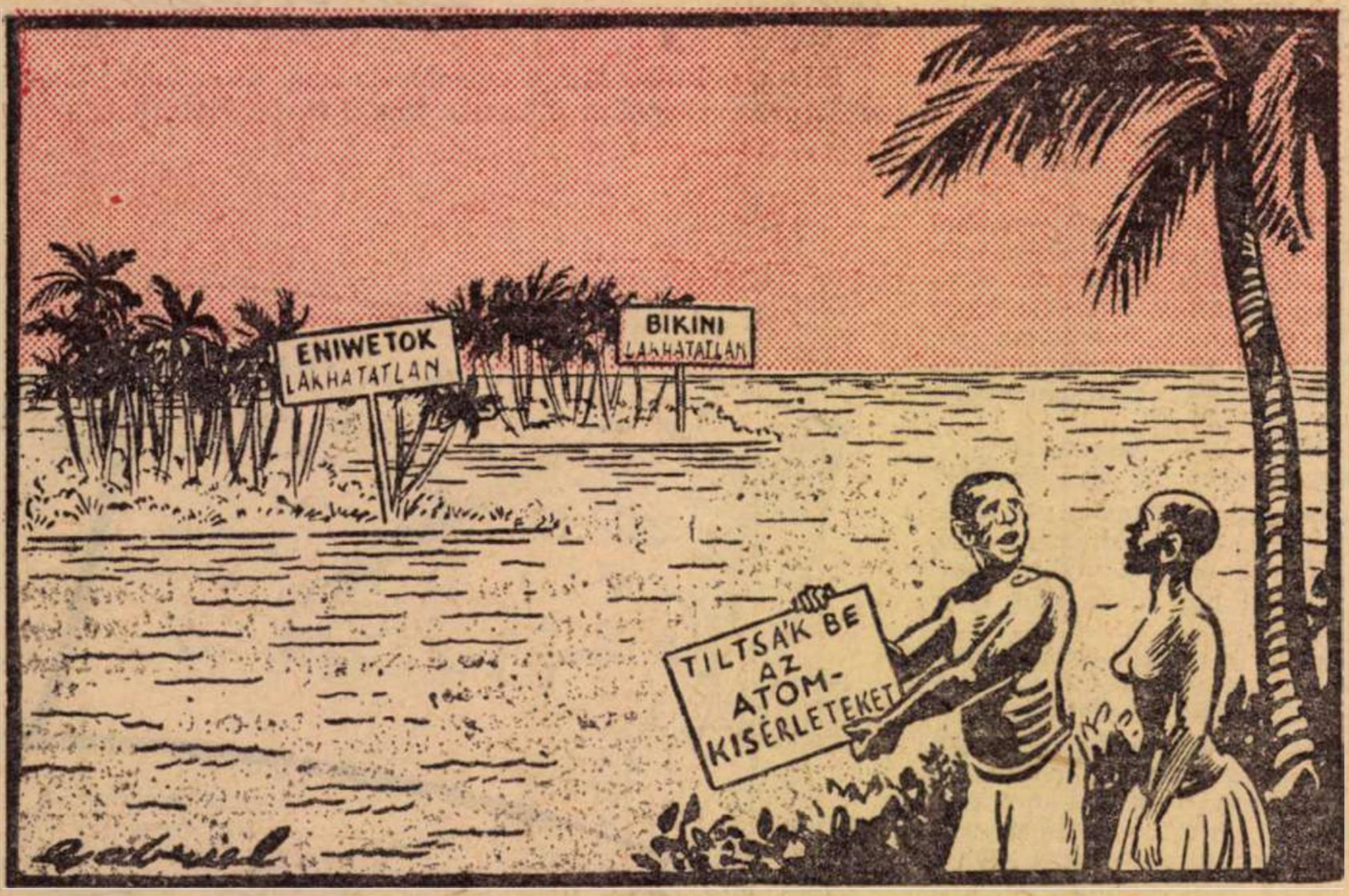
SLEZÁK LEÓ (1875—1947) világhírű osztrák hőstenor, aki hatalmas alakjáról és terjedelmes pocakjáról is közismert volt, nagyon szerette az anyagiakat. Egyszer az opera igazgatója Bécsbe hívta vendégszerepelni, s ezt a táviratot küldte:

„SZAAZ MAARKA FELLEEPTI DÍJ, EZER KOESZOENET“

Slezák a következő sürgönnyel válaszolt:

„EZER MAARKA FELLEEPTI DÍJ, SZAAZ KOESZOENET“.

Az USA atomkísérleteinek színhelyén

— Azt hiszem, misszionáriusokat kell kiküldenünk, hogy civilizáljuk a fehér embereket...
(Gabriel rajza a Daily Worker-ből)

Meglepő tábla

Kifogásnak látszik

Igazgató: Tessék, kollégám, nem zavar, csak nem akarom, hogy azt mondják, hogy az íróasztal rabja vagyok!

Megmaradtam!

A műtét előtti délután a polipos félrehívott és megnyugtatott, hogy nincs mit izgulnom, egy mandulaműtét ma már gyerekjáték. Ő csak tudja, a negyvenes évek elején neki is kidobták mind a kettőt. Nagyon megköszöntem a jóindulatát és közöltem vele, hogy nem félek. — Nana — felelte és azt mondta, nem árt, ha tudom, mire kell vigyáznom és mitől kell tartanom. Nem akartam megsérteni, végighallgattam. Erre elmesélte, hogy semmi az egész, csak egy kis kellemetlenség és néhány nap koplalás. A polipjától kissé furcsa, náthás hangon még hozzátette: — De egy hét bulva bég a vasszeget is begeszi!

Ez bíztató volt, mert vasszeget még soha életemben nem ettem.

Aztán elmondta a műtét lefolyását. Hogy kipeckelik a számat, mint a detektívregényekben szokás, teleakasztják csipeszekkel, valami keserűt spriccelnek a torkomba, egy szúrás, egy csípés, egy kis fuldoklás és kész.. — Deb dagy dolog... ha sikerül!

Fogaim kissé összekoccantak, térdem megremegett és ereimben lüktetni kezdett a vér.

— Deb kell begijedni! — nyugtatott és rövid, de kimerítő kiselőadást tartott a szájüreg, az orr, torok és gége, valamint a garat belső kiképzéséről, a mandulának a főütőérhez való viszonyáról, de azért nem hallgathatta el, hogy a főütőér megsértése halálos. — Urab! — mondta halkan, nehogy megrémítsen — ha azt begsérti az orvos, akkor fuccs!

Térdem reszketett, fogam vacogott és ereimben megfagyott a vér.

Amikor látta, hogy megijedtem, tapintatosan másról kezdett beszélni. Egy más kórházról. Statisztikai adatokkal dobálózva, a nagy számok törvényére hivatkozva, kórtörténeti dokumentumokat tárt elém arról a kórházról, ahol csak minden tizedik műtét sikerült. Sajnálkozva felsóhajtott: — A többi beghalt! Tíz bűtétből kilenc fuccs!

Fogam reszketett, vérem vacogott és térdemben megfagyott a kalács. Aztán óvatosan a kapu felé lestem, figyel-e a portás. Magamban gyorsan megfogalmaztam, mit mondok a rendőrnek, ha megkérdi miért járok pizsamában a Körúton. Majd felködlött előttem az őrültekháza, ahová illetékességből átszármaztatnak, egy dühöngő őrült képe, aki elharapja a torkomat... aztán rájöttem, hogy mindegy és megköszöntem szíves jóindulatát.

Nincs bit! — felelte nagylelkűen, de a lelkemre kötötte, nehogy izguljak, mert akkor az orvos keze megcsúszik... — Urab! — kiáltotta — akkor deb csak beghal, de beg is fullad!

..., Este lementem a kápolnába és meggyóntam-megáldoztam. Nem mintha vallásos lennék, dehát mit lehet tudni... ha mégis van pokol, akkor jól nézek ki. Egész délelőtt az éjjeliszekrényem rendezgettem. Valahol hallottam, hogy a halottak holmiját összerakják, talán meg is nézik... No nem! Halottról vagy jót, vagy semmit! Néhány feljegyzésem megsemmisítettem, a súlyosabb kitételűeket elégettem és noteszomból is kitéptem több lapot. Elvégre kire tartozik, hogy kinek tartozom?!... Itt-ott apró be-

jegyzéseket ejtettem, hadd higgye az utókor, hogy egy művelt, világszerte ismert és szeretett nagy embert vesztett el. Ilyeneket írtam be: — Juli. 23. Yves Montand nak válaszolni! — Aug. 8. Interurbán Lollobrigidával (unom a szerelmét, elég volt!). — Szept. 28. Churchill-nek megadni a kért tanácsokat. — Péntek 2—4-ig. Kant összes filozófiai tételeit halomra dönteni! (sürgős)...

Aztán búcsúleveleket írtam. Egyet anyámnak, amelyikben elbúcsúztam tőle és egyet a parlamentnek, amelyben bátran, keményen és harcosan kifejtettem társadalmunk hibáiról alkotott bíráló véleményemet, hadd lássák, menynyire nem féltem leírni a pucér igazságot...

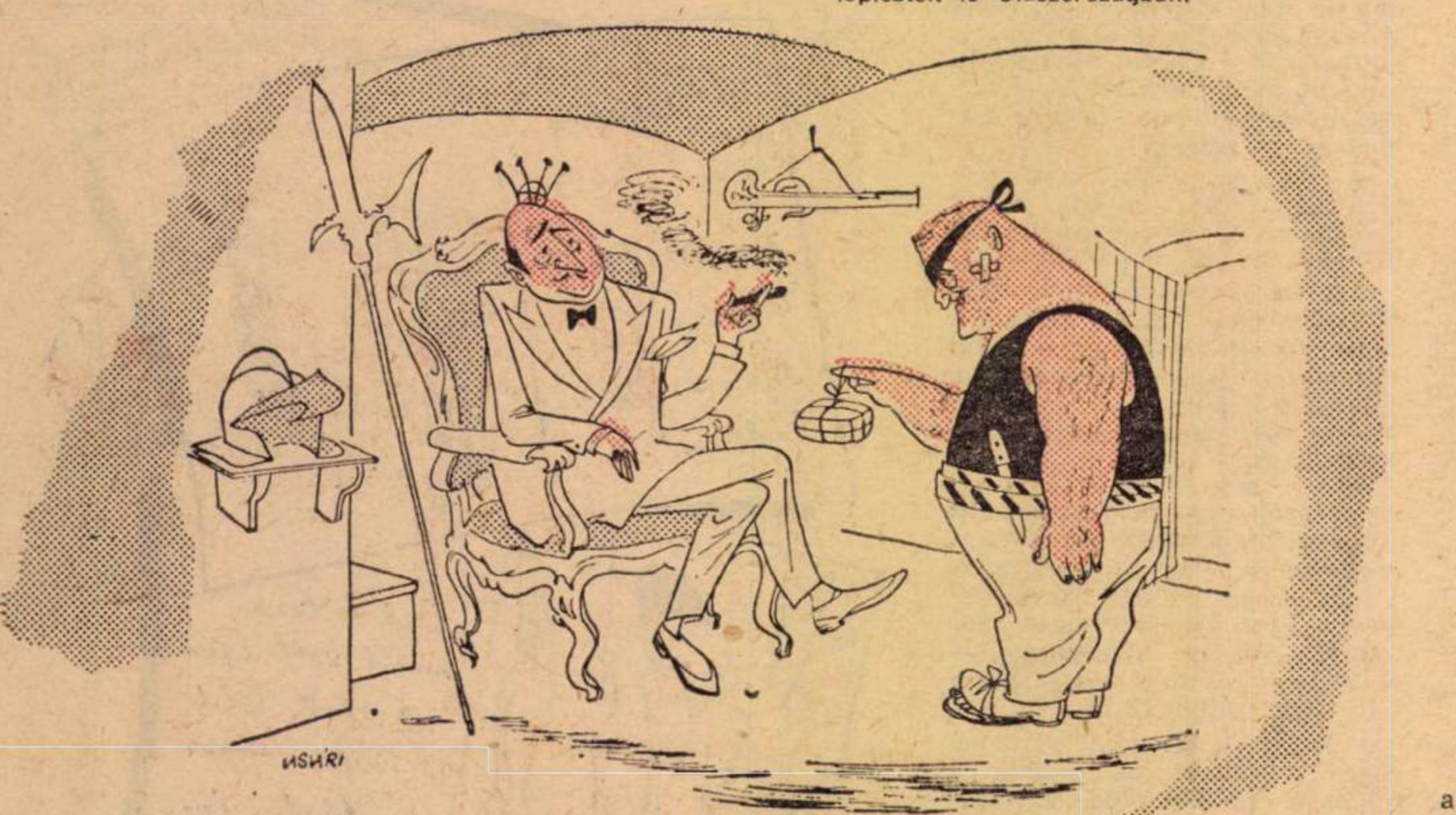
Aztán életben maradtam.

Mielőtt a kórházat elhagytam volna, a poliposnak ajándékoztam a búcsúleveleket. Lehet, hogy még hasznát veheti; hiszen tíz bűtétből kilenc fuccs!

Erdélyi Emőd

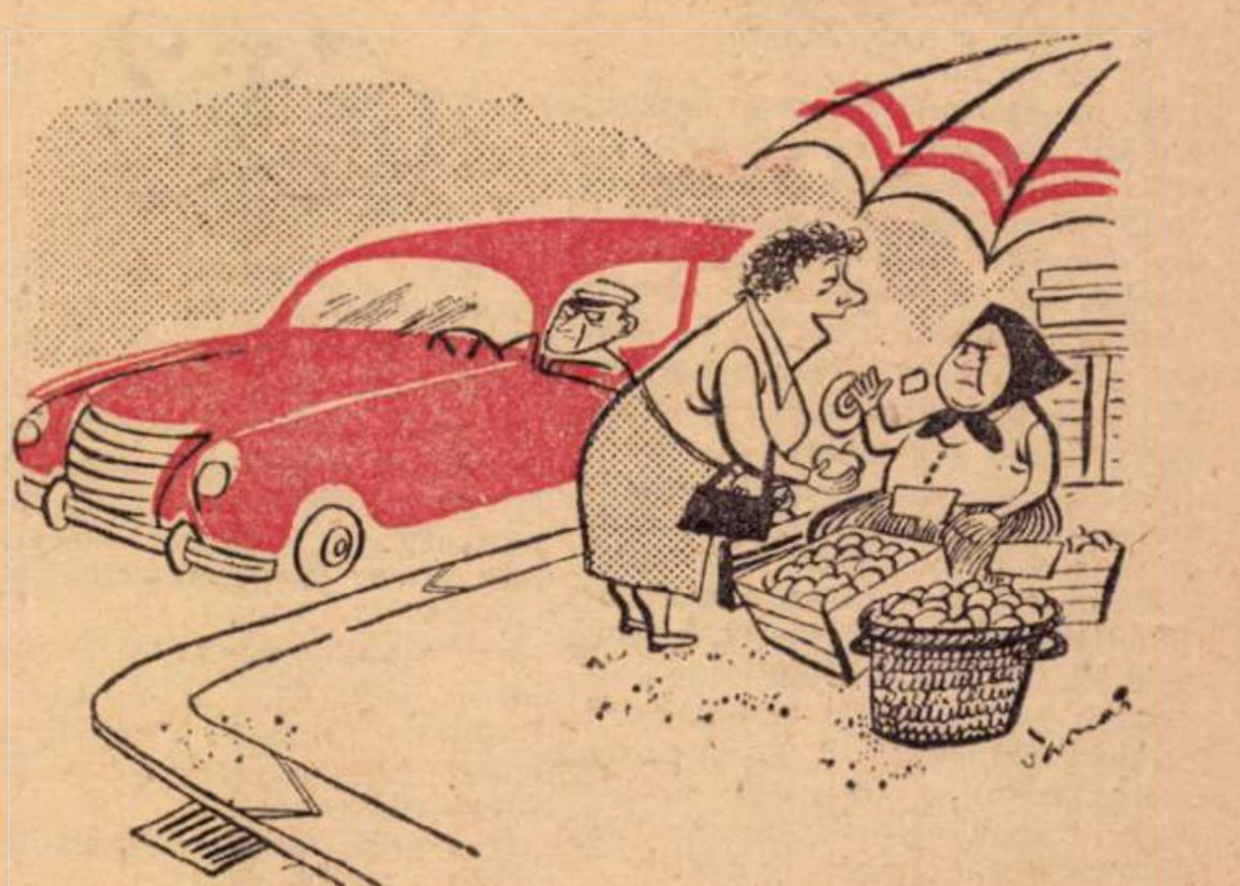
Udvari szállító

Kábítószerrel üzérkedő arisztokratákat lepleztek le Olaszországban.

— Fenség, a szajré előállott...

Állami kocsi

— Adja már olcsóbban lelkem, nem érek rá sokáig alkudozni, a férjemnek is be kell menni a minisztériumba és a gyereket is be kell vinni az óvodába...

Ha nagy leszel...

— Mi leszel, ha nagy leszel, kisfiam? — kérdezte az édesanyám huszonöt évvel ezelőtt.

S én így feleltem:

— Mosónő.

Két esztendős voltam akkor.

Válaszomon jót nevettek a felnőttek, pedig én valóban mosónő akartam lenni, s amikor csak tehettem, áhitatosan lestem a szomszéd Erzsi néni szaporán suroló kezét a mosóteknő felett, meg a kicsavart ruhát és Erzsi néni nyomdokaiba akartam lépni, aki valóban mosónő volt. Amikor megmagyarázták, hogy mosónő csak nő lehet (tudja isten, miért) én pedig férfi leszek, ha nagy leszek, akkor kénytelenségből lemondtam a mosónőségről és valahányszor kérdezték, mindig a kéményseprő mesterségét tűztem ki magam elé célul, persze csak, ha nagy leszek.

Már óvodába jártam, amikor szakmát változtattam.

— Jegeees! Jegeeeeeeess! — kiáltoztam reggeltől estig, de persze csak azért, hogy gyakorlatot szerezzek, mert tudtam, hogy jegeskocsisnak csak akkor mehetek, ha majd nagy leszek.

— Ennek a gyereknek semmi érzéke nincs a tudományokhoz. Nem tudjuk majd rávenni a tanulásra... — sopánkodtak a szüleim, de aggodalmukra hamar rácáfoltam, mert még mielőtt ki tudtam volna mondani, máris elektromikroorganikus akartam lenni, majd ha nagy leszek.

És ez a nagyság egyre fenyegetőbben közeledett, miközben hosszabb-rövidebb ideig megállapodtam a villamoskalauzi, színészi, tetőfedői, cserepesi, bakteri, hajóskapitányi hivatások mellett és mellékfoglalkozásokat is választottam, csak számtantanár nem akartam lenni soha életemben. Emlékszem volt idő, amikor cigány szerettem volna lenni, mert azt hittem, hogy az mesterség, viszont a diplomataságról ezt sohasem hittem el és ezért ez is hiányzik választott hivatásaim hosszú sorából.

— Mi leszel, ha nagy leszel? — ez a kérdés végigkisérte gyermekkoromat, de senki sem kérdezte meg, hogy mi leszek, ha nagy leszek, amikor abba kellett hagynom az iskolát, hogy pénzt keressek. És amikor mint segédmunkás beiratkoztam egy marós-átképzős tanfolyamra, senkit sem érdekelt, hogy éppen marós akarok-e lenni, vagy mondjuk gyárigazgató. Ugy látszik megnőttem. Aztán újságíró lettem, humorista, már-már író, s ma természetesen nem kérdezi senki, hogy mi akarok lenni, ha nagy leszek. Pedig még mindig vannak romantikus álmaim. Ha ma kérdezné valaki, hogy mi leszel, ha nagy leszel így felelnék:

— Nagy.

A kislányom tanított meg erre, aki négyesztendős létére okosabb, mint az apja. Ami nálam romantika, az számára realitás.

— Mi leszel, ha nagy leszel, kislányom? — kérdeztem tőle.

Igy válaszolt:

— Néni.

Országh György

Megtörtént

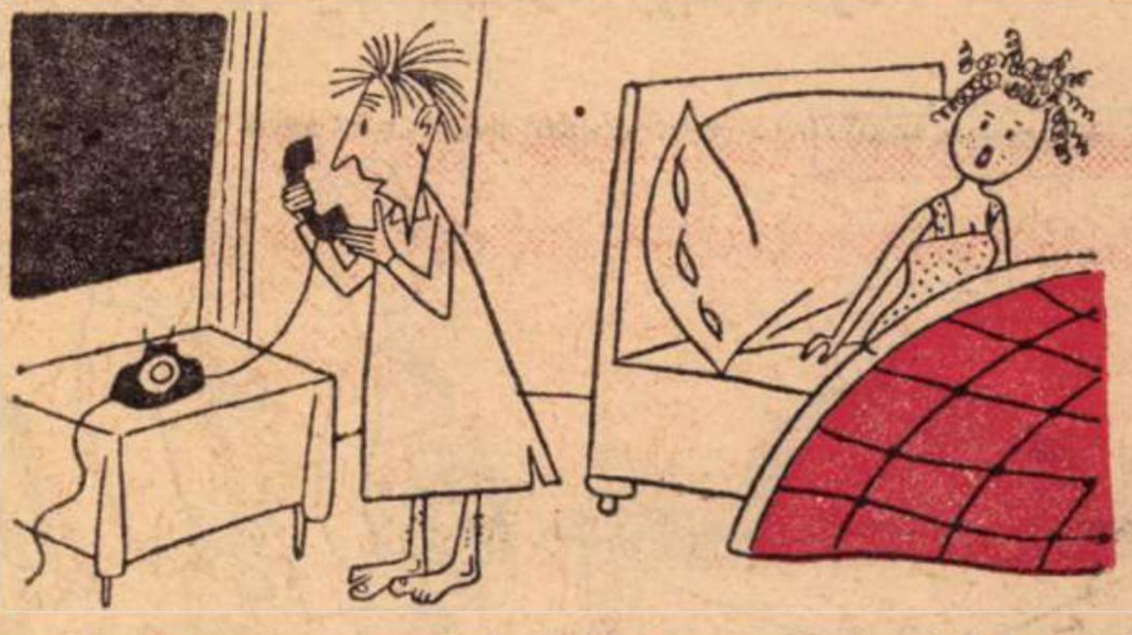
— Útlevélkép lesz!... A Bobbit is viszem...

Egy kis csempészkedés

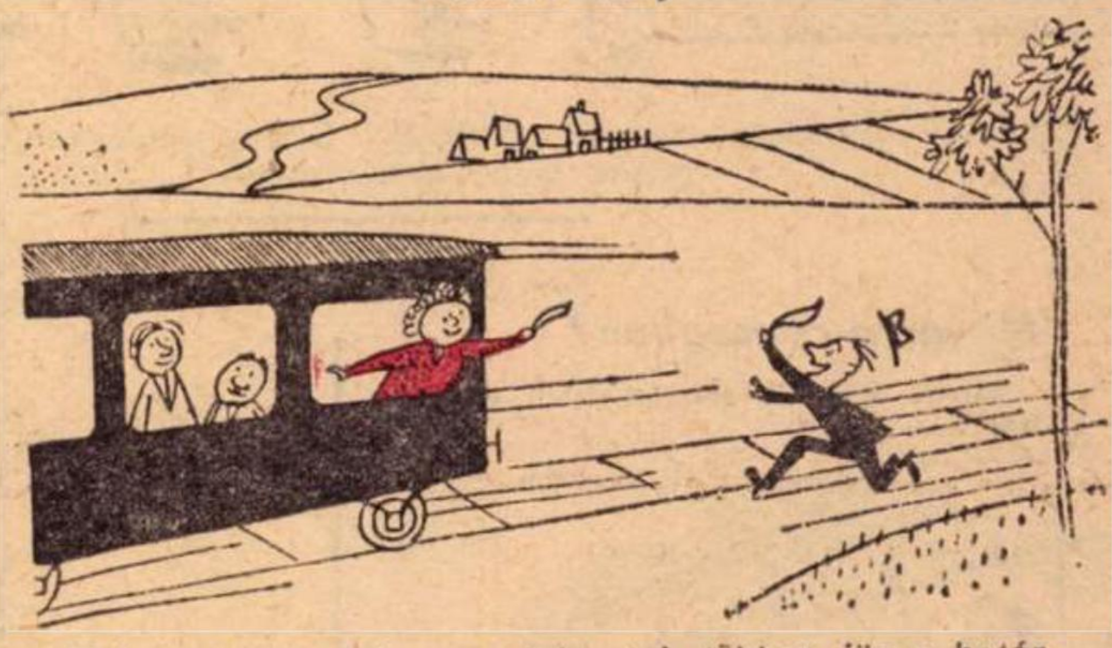
— Na most rá az inget.

Van idő a készülődésre...

— Igen, értettem... Szóval tíz perc múlva indulunk Bukarestbe...

Kitartó férj

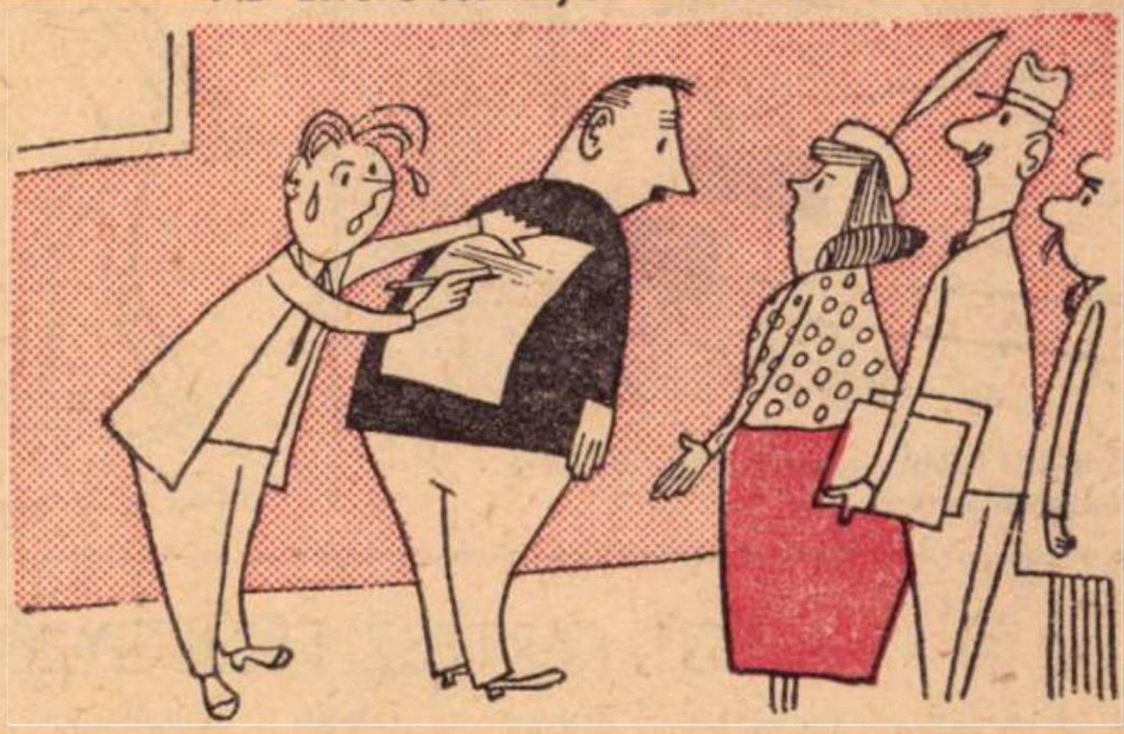
— Drágám, most már nem integetek többet jön a határ

Útlevélosztály a Lehel piac szomszédságában

— Maguk is útlevélért állnak?
— Nem, mi citromért!
— Na, akkor én is megfordulok.

Az útlevélosztályon nincs bútor

— Anyja leánykori neve?

ELSŐSEGÉLY

Nincs rossz emlékezőtehetségem, nem panaszkodhatom. Hatszáz telefonszámot tudok kívülről, emlékezetből lerajzoltam Dél-Amerika hegy- és vízrajzi térképét, tizenöt év távlatából elsorolom osztálytársaim névsorát — de az arcok!

Öt perc múlva nem tudok emlékezni egyetlen emberi ábrázatra sem. Ebből azután a kellemetlenségek legváltozatosabb fajtái szakadnak rám. Egy időben a telefon és levélbéli szemrehányások egymást érték. Hogy csodálkoznak rajtam, nem olyannak ismertek, mint aki nem fogadja a köszönést. Hogy bezzeg kedves voltam akkor, amikor utazás előtt kölcsönkértem a nagybőröndöt. Vagy hogy leszek én még kisebb fiú is.

Azt mondhatja erre akárki, hogy — köszönjek inkább mindenkinek. Nahát, ez is többszörösen kipróbálva. Megyek az utcán, egy férfi mosolyogva bólint, biztosan ismerős, bár igazán nem tudom honnan. Visszabólintok. A pasas máris mellémszegődött, a Bimbó úttól a Vérhalom térig futok, amíg le tudom rázni.

Én az utcán csak akkor érzem magam biztonságban, amikor hites uram karjába kapaszkodom. Ő idejekorán előre jelzi a veszedelmet. „Odanézz, most jön át... Pál Jánosnak hívják, osztálytársam volt, nyolcszor voltak nálunk, a feleségé iránt ne érdeklődj, tavaly elváltak, tegezőviszonyban vagyunk, te is, no már itt is van, szervusz, Jancsikám, hogy és mint... vagy „Soltész Laci... Ne mondd, hogy rég nem láttad, tegnap együtt utaztunk a hetes buszon, igen, ő is újságíró, a felesége is, dehogy nincs gyereke, a gyerekének vittük a síró mackát..."

Ez persze amilyen kényelmes, olyan megalázó.

Nem elég, hogy a férjem tud autót vezetni és én, mint szemüveges, rossz szemmértékű, rövidlátó egyén sosem tanulhatok meg, tehát, ha egyszer netán lesz egy autónk, futhatok utána. Nem elég, hogy neki van vízijártassági vizsgája, nekem nincs és csak akkor mehetek csónakázni, ha kegyesen elvisz. (Még szerencse, hogy kegyes.) Ráadásul még gyalog és szárazon is rászorulok. Elhatároztam, hogy megemberelem magamat és emlékezni fogok az arcokra. Nem kell elsősegély.

Egy szép májusi délutánon a Körúton sétáltunk. Bozontos szemöldökű, barnaszemű, ballonkabátos férfi közeledett. Megerőltettem agyamat. Ismerem, igenis ismerem. Fiatal házasok voltunk, feljött hozzánk, könyvespolcot csináltattunk nála, asztalos. Igen, és Lajcsnak hívják, a műhelye is itt van a Damjanich utcában. Barátságosan bólintok, jónapot kívánok, Lajos, hogy van? „Kezét csókolom, nagyon jól, van szerencsém, jópot" — ez már uramnak és parancsolómnak szól, aki a meglepetéstől tátott szájjal bámul. Bámulhatsz is komám, nyolc év múlva is pontosan emlékszem! „Még megvan a műhelye?" — érdeklődöm csevegve. „Alkalomadtán nézzen fel, volna egy kis munka." „Ó, örömmel, kezétcsókolom." „Viszontlátásra." „Viszontlátásra."

Tovább megyünk. Nem szólok, élvezem a diadalt. Végül is férjem szólal meg:

— Te komolyan gondoltad, hogy ezzel a gengszterrel csináltassuk meg az antennát?

Atyaisten. A Lajos nem Lajos, hanem Gyula, nem asztalos, hanem rádiószerelő, igen, fiatal házasok voltunk, antennát kellett volna már akkor felszereltni. Csak a házmesterné volt otthon, Gyula bement vele a lakásba, mutatta a levelünket, hogy rádió-ügyben hívtuk oda, elvitte a készülék egész belsejét és kilopott belőle négy hibátlan rádiócsövet... Jaj, szólni kell a házmesternének, be ne engedje a lakásba, ez még a csillárt is leszereli...

Négy nap múlva csengettek. Azonnal *megismertem*, hogy a belépő férfiú a kályhás, akit a sógoroméknál láttam és akit ők küldtek ide. „Lásson csak hozzá, ezt a cserépkályhát kell átrakni." „Ilyet még nem csináltam" — szabódott, de én megnyugtattam, hogy bízom benne. Amikor már szétrázott néhány sor csempét és kitörte a kályhaajtót, megkérdeztem, hol hagyta az agyagot. „Nem hoztam" — felelte bánatosan. „Azt hittem, rádióról lesz szó..."

Harminc forintot ajánlottam fel a bozontosszemöldökűnek, ha elrohan, és előteremt egy lakástatarozó szövetkezeti dolgozót, aki visszarakja a kályhát, mielőtt a férjem hazajön...

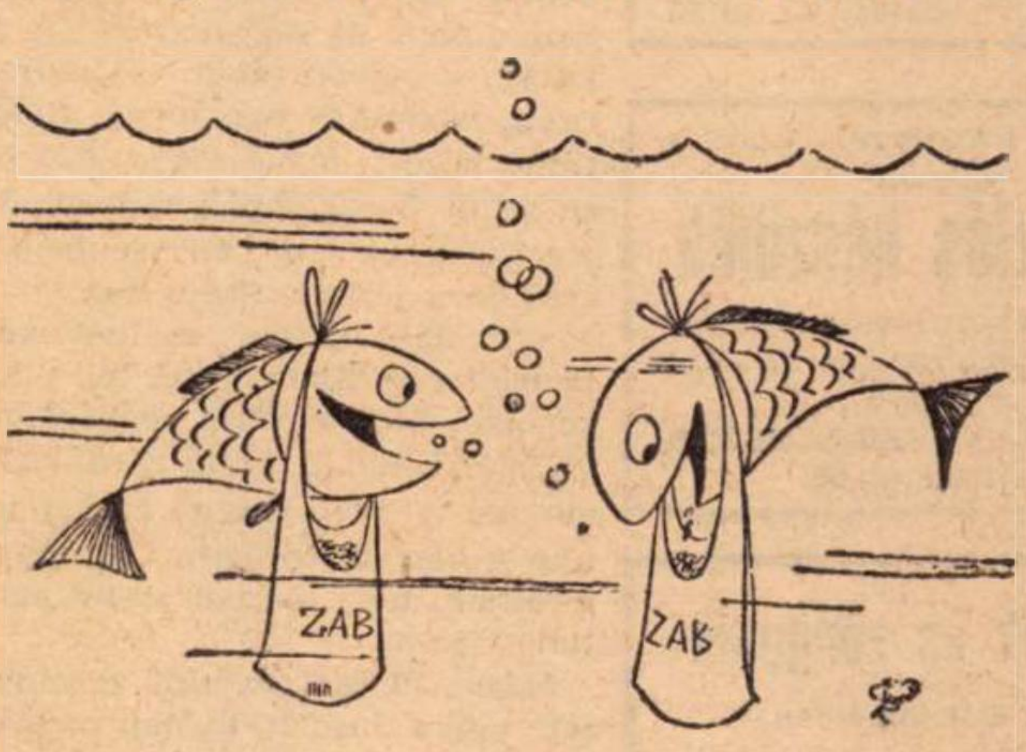
Fehér Klára

Törpe vízmű épül a Vas megyei Torony községben

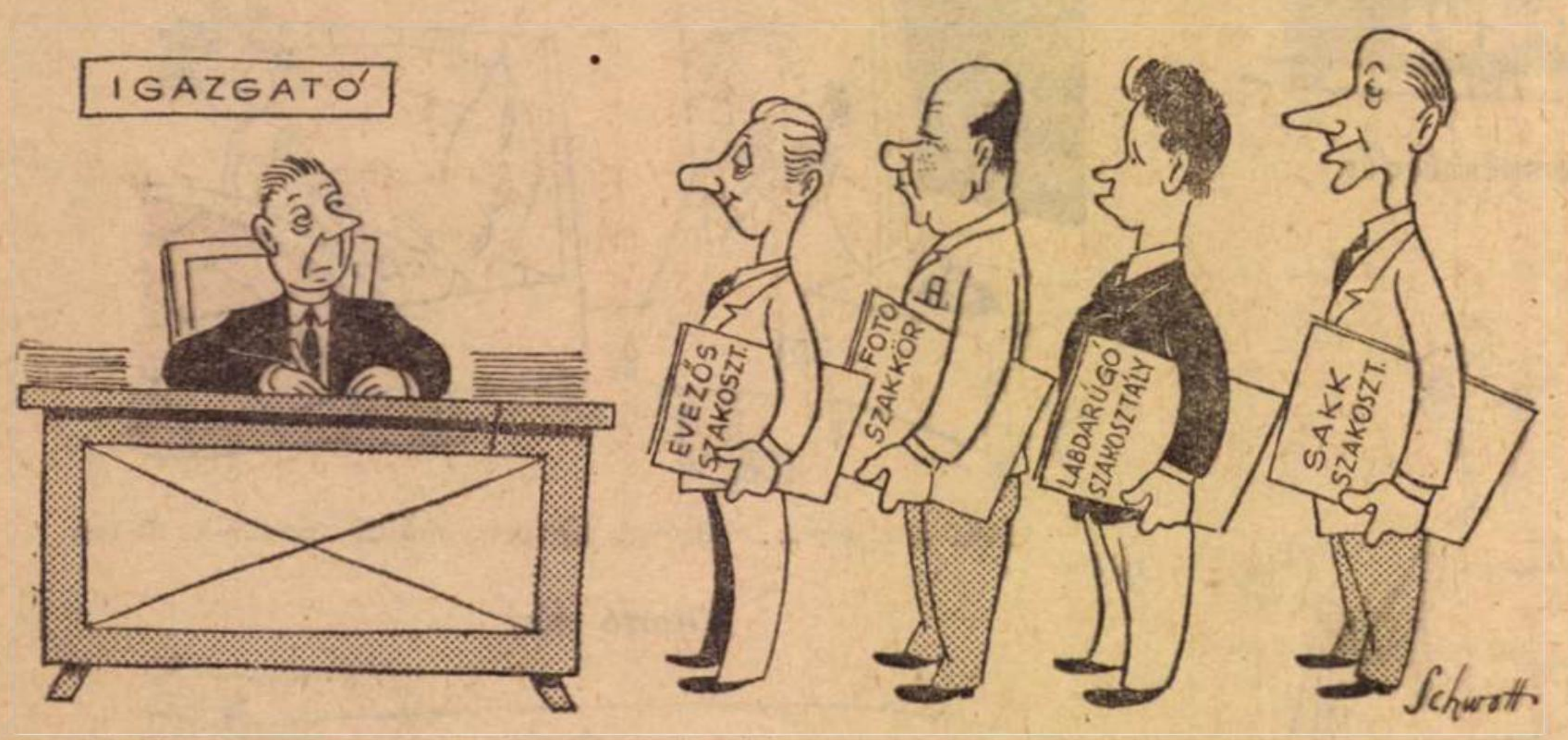
— Merre van kérem a törpe vízmű?

Megkezdték a halak takarmányozását

Ahogy rajzolónk elképzeli

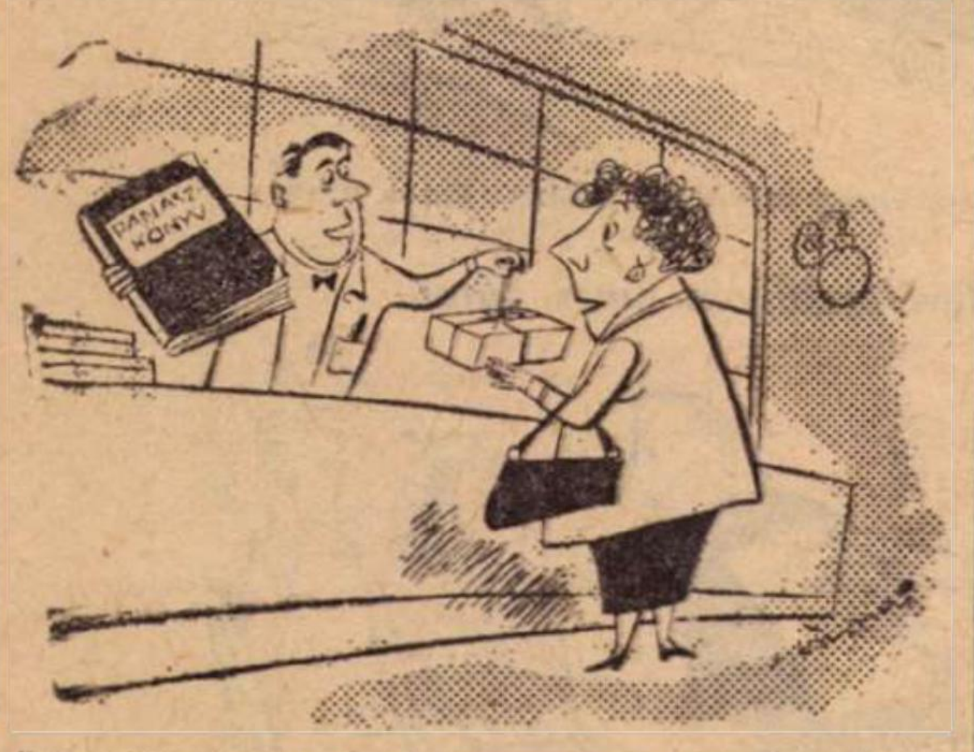
Az a baj, hogy mindez munkaidő alatt folyik

Igazgató: Van egy nagyszerű ötletem, elvtársak! Létesítsenek termelési szakosztályokat és függetlenítsék magukat a munkára...

Mi van a csomagban?

Egyes originál árucikkekkel gyakran baj van.

— Kipróbálja előbb kérem, vagy mindjárt beírja a panaszkönyvbe?

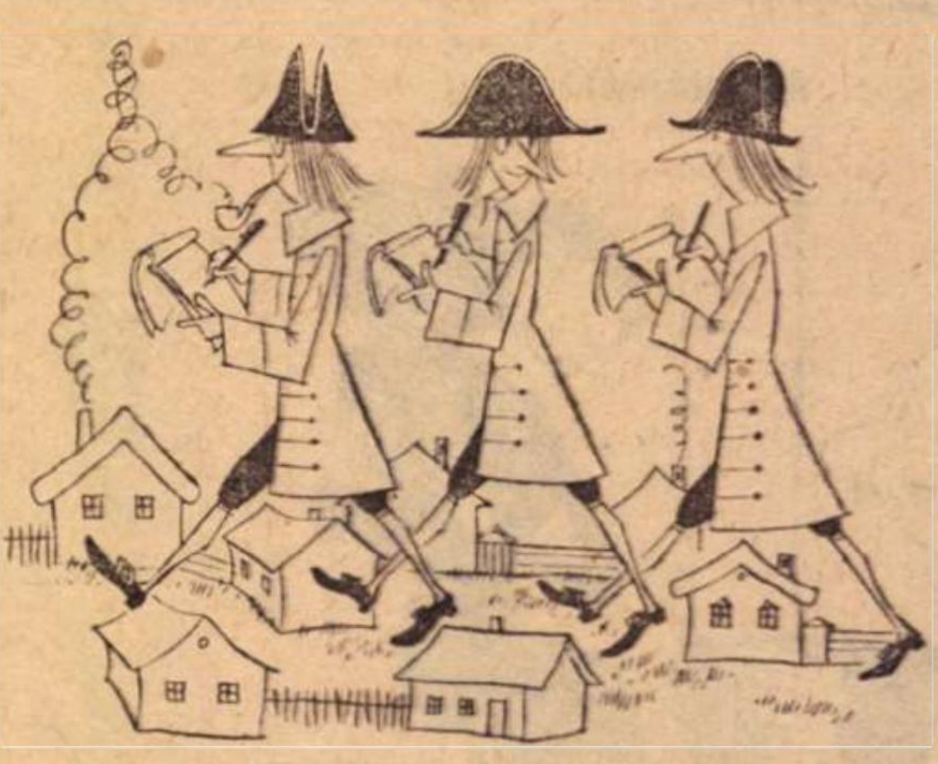
Javíthatatlan

(Most már csak kalap alatt hordja.)

Szolnoki séta

Tabán

Gulliverek a törpék országában.

A „TITOKZATOS" TABÁN

Van Szolnoknak egy része. Tabánnak hívják. Nádfedeles, miniatür házak félig a földbe süppedve, girbegurba utcácskák, bizalmatlan gyermek- és kutyaszemek, szóval minden, ami egy „óvárosra" jellemző. Ha egy idegen betéved a Tabánba, két perc múlva már nem tudja, hol fog kilyukadni. (Legtöbbször a nadrágján, ha a kutyák körülkapják.)

Mesélték, hogy egyszer a városi tanács tagjai is kirándultak a Tabánba, de eltévedtek. Ezekután mi is próbát tettünk. Kiszemeltünk egy táviróoszlopot a Tabán szélén és nekivágtunk. Livingstone és Amundsen szellemét éreztük a fejünk fölött lebegni, midőn egyre távolodva a fix ponttól, a szűk utcácskákban barangoltunk. Tíz perc múlva előttünk állt a táviróoszlop: mi is eltévedtünk.

A FÁJÓ PONT

A közlekedés. A szolnokiak szíve vágya egy troli-vonal lenne, de amíg ez megvalósulhat, addig is jobban el kellene látni autóbusszal ezt a fejlődő várost. Van ugyan egy-két busz, amely olykor végigdöcög az utcákon, de az sem az övék, hanem a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium irányítása alatt áll. Ma is emlegetik, hogy mikor Bebrits miniszter elvtárs lent járt, két autóbuszt ajándékozott Szolnoknak. Most azt kérik: ne csak a buszokat, hanem a vállalatot is adják át a városnak. Hadd gazdálkodjanak vele, hiszen nekik van szükségük rá, nem a minisztériumnak!

HEJ HALÁSZOK, HALÁSZOK...

Szolnokon sokan foglalkoznak halászattal. Ennek ellenére a város legnagyobb éttermében nem kaptunk halászlét. Viszont kaptunk egy olyan merev, kihűlt borjúszeletet, amely egyes pesti népbüféknek is díszére válnék.

...: MERRE MÉN A HAJÓTOK?

A város zöldségellátását legjobban vízi úton lehetne megoldani. A tiszai hajók azonban csak fölfelé járnak, lefelé, a zöldségtermő falvakig már nem mennek le. Bezzeg a sétahajó lemegy még tovább is. No igen, mert az kifizetődőbb!

A BÜSZKESÉG

Ha bármely szolnoki járókelőt megkérdezünk, mire büszke a legjobban, a kétszer kettő négy természetességével mondja: „Hát a szabadtéri színpadra." Igaza is van. Az 1800 nézőt befogadó modern színpad el van látva a korszerű technika minden csínjával. Most már csak lelkes színtársulatot, jó zenekart és főképpen... derült nyári estéket kívánunk hozzá!

PAPP LÁSZLÓ

Hölgyválasz

Nincs kultúrterme a városnak, tornateremben táncolnak.

— Szálljon le a lóról, Pista, kezdődik a tánc!

(Réber László rajzai)

EGY KERTÉSZ FELJEGYZÉSEI

Március 29. A lakógyűlésen felhívták a figyelmünket, hogy ablakainkba és balkónjainkra telepítsünk cserepes virágokat, szép az ilyenkor tavasszal. Aki e tevékenységben leginkább kitűnik, annak „A legszebb-balkonúnak" felirattal bronzérmét fognak ajándékozni. Rendkívül vonzó a versenggés díja s ahogy én ismerem a szomszédokat, tömbszerte nagy küzdelem várható.

Április 7. Skrivanek, a vizavim, három cserép muskátlit vásárolt, öntözgeti őket és hetykén nézeget át felém. Micsoda karrierista ez a pasi, kellene neki az érem, mi? Nem eszik belőle, biztosítom!

Április 29. Vettem harminc cserép virágot, muskátlit három színben, szekfűt, árvácskát, cikláment és aszparáguszt. Mikor kiraktam őket a balkónra, Skrivanek arca egészen eltorzult.

Május 6. Ujabb vásárlások: Skrivanek kibővítette nyomorúságos virág-parkját százszorszéppel, futókával, georginával, sőt kirakott a balkónjára néhány kaktuszt is. Esténként nagy növényollóval csattogtat, nyeseget, időnként pe-

dig egy színházi távcsővel figyeli munkálkodásomat, ugyanis én is beszereztem még egy egész halom növényt, orchideát, pálmákat stb.

Május 14. Skrivanek, a piszok, valahonnan eukaliptuszokat szerzett (ez képes rá, kifosztja az Állatkertet), a földszintről slauggal locsolja a balkónját, ahol már valóságos erdő zöldell. Átolvastam néhány kertészettel foglalkozó szakmunkát és függőkertet létesítettem a balkón felett, a páfrányok, mohák és bársonyos tüdőfüvek között manószobrocskák és sokszínű üveggömbök ragyognak. Kertjeinknek a környékbeliek csodájára járnak. Skrivanek, ez a rongy hatásvadász sötétedéskor bengáli rakétákat ereszt fel a levegőbe. Módszereiről egyébként *„Kertészkedünk, kertészkedünk?"* címmel igen erőshangú cikket írtam a házi faliújságra. Úgy megbíráltam, hogy három napig nem tudott járni.

Május 30. Balkónjaink növényzete egyre dúsabb, tegnap meglátogattak bennünket a botanikus intézettől. Vizavim egyre pimaszabb, rejtett zenekart akart elhelyezni a pálmák alá, én viszont egy vízesést szeretnék idetelepíteni. Skrivanekről egyébként azt pletykálják, hogy virágnyelven több ízben érintkezett a zanzibari bábkirály lányával, aki szintén afféle virágkedvelő s egy ottani virágvédő egyesület fővédnöke, s ha nyélbeütik ezt a frigyet, a bábkirálylány elhozza Skrivanek balkónjára Zanzibar fele kertjét és fele bábkirályságát. Ez a gyalázatos kocakertész mindenre képes.

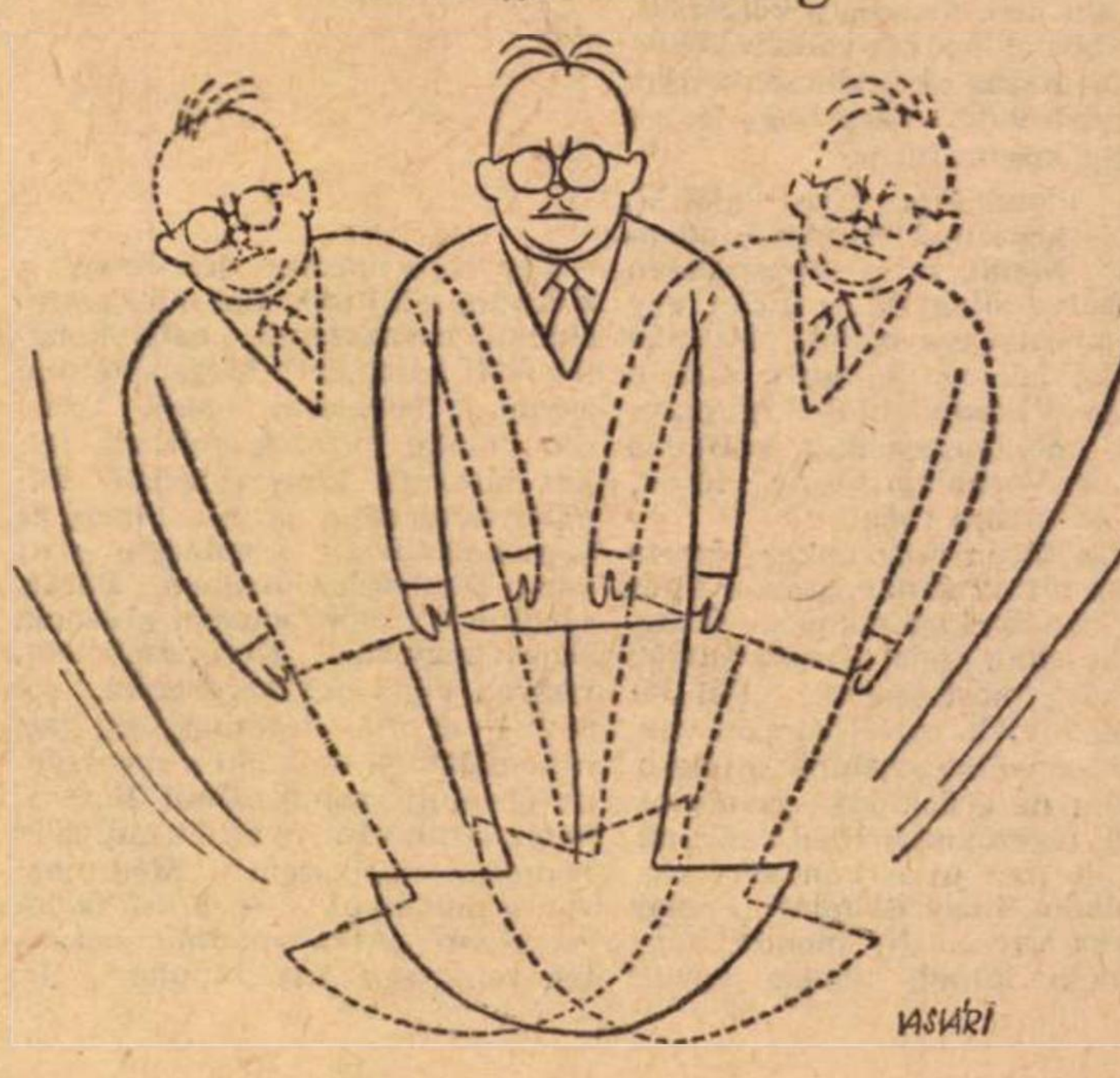
Június 2. Mindkettőnket díszpolgárrá választott a háztömb az idegenforgalom nagyarányú fellendüléséért: kertjeink nagy híre ugyanis külföldi delegációkat vonz, Skrivaneknél tegnap egy bolíviai főkertész-küldöttség járt. Én a hónap végére várom az angol felsőház egyik csoportját, mert — mint az egész nemzetközi sajtó megírta — nyári szabadságukat mindenáron arra szándékoznak szentelni, hogy megtekintsék az én moháimat.

Június 8. Skrivanek törtet, törtet, újabban őzeket is tart az új arancaria-ezüstfenyők között, természetesen én sem értem be a flórával, faunát is létesítek, épp a napokban érkezett meg az első szállítmány, három impozáns jegesmedve Alaszkából, egész nap ide-oda rázzák a fejüket, mert melegük van.

Június 15. Mint köztudomású, a gemenci erdő beolvad a balkónomba, a híres észak-amerikai Yellowstone-díszpark pedig bezárja kapuit, mert nem bírja a konkurrenciát, kivágják egy szálig az évezredes fákat, a vadakat pedig szétkergetik. Sajnos, feljegyzéseimet nem folytathatom tovább, tekintve, hogy az elmúlt napokban lakásomba importáltam az egész Atlasz-hegységet, s szerencsétlenségemre egy kiéhezett berber-oroszlán felfalt. Avval a biztos tudattal haltam meg, hogy a tömbzsüri most már minden bizonnyal nekem ítéli oda poszthumusz-díjként „A legszebb-balkónúnak" érdemérmet. Nem éltem hiába.

Csanádi Ákos

Elvi „szilárdság"

Kulturfront

VERSENYEN KÍVÜL

„Egyet mondok, kettő lesz belőle!" — sokáig nem értettem ezt a gyermekkoromból ismert közmondást, mígnem demokráciánk színházviszonyai csattanós választ adtak rá. Most már pontosan tudom, mit jelent az egyetmondásából fakadó kettőlevés. Teszem fel, azt mondja valaki: Nemzeti Színház. Ezt az egyet. És kettő lesz belőle. A Nemzeti Színház és az ő kamaraszínháza. (Ez még hagyomány.) Aztán a példa ragadós. Operettszínház! — mondja valaki és abból is kettő lesz. Kabaré! — mondja egy harmadik, és abból is kettő lesz. Madách színház, és abból is… Így ment ez: folyton egyet mondtak és kettő lett belőle.

Amiből aztán az következett, hogy megváltozott a közmondás: most már kettőt mondanak és egy lesz belőle. Mert ezek a két színházak reménytelenül egyek. Ne tessék megijedni, nem olyan bonyolult ez, mint a szentháromság. Ez csak a szentkettőség titka és én, mint igazhivő, meg is magyarázom. Ezekben a kettőkben folyton az e g y nyilvánul meg. E g y szellemi vezetés, e g y társulat, e g yféle művészi felfogás, sőt még az elmaradhatatlan színházi intrikák is indigóval állíttatnak elő. Így született meg színházművészetünkben a minőségi forradalomnak egy sajátos magyar formája. A Nemzeti Színház a legjobb magyar nemzeti színház, tekintettel arra, hogy mindössze egy, illetve kettő van belőle. Operettszínházban az operettszínház vezet, Madáchban a Madách Színház, operában az Opera. De még a Vidám Színház is a legvidámabb magyar vidám színház.

Versenyen kívül.

Jó dolog ez. Az Operettszínház művészi munkáját például a Nemzeti Színházéval történő összehasonlítás alapján lehet lemérni, a kabaré színvonalnak normáját esetleg a Madách Színház, vagy az Opera adja. Elvégre valami összehasonlítási alap mégiscsak kell. Hát még a színészek milyen jól járnak. Ha valaki egy kicsit szerencsés, egyszerre két színház tagja, s ha egy kicsit peches, pillanatok alatt egyszerre két színház nem szerződteti. Ami csak azért elgondolkoztató, mert színházi életünkben a protekcionizmust, stréberkedést, uram-bátyám, sőt anyám-néném szellemet még nem sikerült teljes mértékben felszámolni, sőt e csökevények itt-ott már hagyomány jelleget öltenek. Haladó csökevények.

Az elmondottakból világos, hogy mi a teendő. Még egy népművelési Minisztériumot kell csinálni. Csak attól félek, hogy ez a kettő megint egy lesz.

(Utóirat: Mellesleg még egy vicclap se ártana.)

Darvas Szilárd

Hát lehet, urak, lehet!

Pofozógép-tervezetünk némely bátor irodalmár számára.

Idegenforgalmi zsöllyesor az Operettszínházban

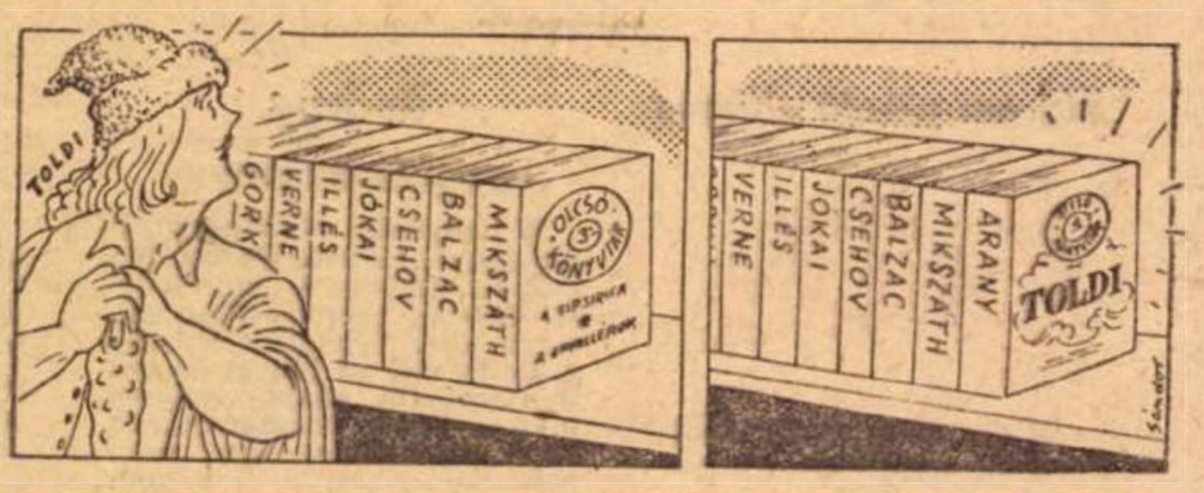
Tolmács (idegen nyelven suttogva): Most azt mondja, hogy hej cica, eszem azt a csöpp kis szád…

Dilemma a Hungária-kávéházban

Lotz Károly: Vagy a freskóimat vigyék el, vagy ezt a fagylaltozót!

Az Olcsó Könyvtár századik kötete

— Hej, ha én is, én is köztetek lehetnék…

— …!

ÉJJELI MŰSZAK

Feleségem csak úgy mellékesen közölte velem, hogy szombatra két jegyet vett a Corvin Mozi esztrád műsorához. Otthonülő típus vagyok, így csak az vigasztalt, hogy legalább módomban lesz megtudni, mi az az esztrád.

Szombaton fél kettő után három perccel — ahogy szoktam — hazaérkeztem az üzemből. Megebédeltem — ahogy szoktam és utána leültem magammal sakkozni — ahogy szoktam. Kimondottan erős ellenfelem vagyok, nem szégyen tőlem kikapnom. De feleségem ma beleszólt:

— Feküdj le fiam, ma megyünk az esztrádhoz.

— Hogyhogy feküdjek le? — kérdeztem értetlenül — megyek átöltözni.

— Nem, feküdj le! — feleségem hangja enyhén zavart volt. — Még azt hiszem nem mondtam, a műsor tizenegykor kezdődik. Éjjel tizenegykor! — tette hozzá elszántan.

Mélységesen elkeseredetten tettem el a sakkot. Bagolyhuhogáskor menjek szórakozni? Látom magam éjjel háromkor, a körút közepén halálosan kiszórakozva, azzal a problémával, hogy most mit csináljak. Elvégeztem becsületes dologidőben a munkámat, utána szórakozás helyett aludtam és végül alvás helyett szórakoztam. Igazság szerint most dolgoznom kellene. Éjjel háromkor…!

Dehát a jegyek sok-sok forintba kerültek, így mégis lefeküdtem. Olvasni próbáltam, mire álmos lettem. Torquemada spanyol főinkvizitor látott vendégül álmomban és ókasztiliai nyelven megkínált egy vadonatúj hüvelykszorítóval:

— Ezt rád, szenyor — és mutatta hogyan.

Este hétkor ébredtem üdítő álmomból. Tényleg fájt a hüvelykujjam. Lementünk az utcára. Kávékat vettem be, hogy mire majd szórakoznom kell, erőnlétem biztosítva legyen.

Beültünk egy másik eszpresszóba is. Aztán elmentünk egy eszpresszóba… majd sétáltunk. Nézelődtünk, de kilenc óra után már csak meneteltünk, az emberek részvétlenségétől kísérve, még mindig távoli célunk felé.

Tíz óra. Kissé fáradtan beültünk a mozi előcsarnokába. Arra ébredtem, hogy feleségem kétségbeesetten ráz és körülöttem álmatlan szemű emberek állnak mosolyogva. Éreztem, hogy képtelen leszek kielégítő szórakozást teljesíteni.

A műsor jó volt és szórakoztató. Feleségem így mesélte. Én hiszek neki…

Deák Gusztáv

A csavargó

Ő az igazi költő. S én, irigy
Kontár, csak nézem kérges, meztelen
Talpát, amint a Parnasszusra hág.
De nehéz mesterség ez nekem!

Ő a verseit éli, nem pedig
Verítékezve gyártja kaptafán.
Igaz, senki sem olvashatja el…
(Hát az enyémet elolvassa tán?!)

Bánja is ő, a lektor mit beszél,
Szerkesztő, olló, néki mit tehet?…
Utána lesek s pazar rímeit
Szedegetem, mint ő a csikkeket.

Elekes Attila

Ösztönös művész

— Éreztem, hogy ma van pénzem!…

Előzetes jelentés

(A jugoszláv rádiózenekar július közepén a Vasas Pasaréti úti sportpályáján vendégszerepel.)

— Tessék mondani, mennyi az eredmény?

— Döntetlen. A kürtösök és a szaxofonosok fej fej mellett vannak…

Le a bürokráciával!

Szakvélemény: 60 000 forint helyett 300!

Örömmel olvasom, hogy a Ludas Matyi sorra látogatja a pékségeket a sok helyről befutó kenyérpanaszok miatt. Ezek az „őrjáratok" remélhetőleg sok hiányosságra hívják majd fel a közfigyelmet és talán az illetékesek figyelmét is. Ezért én is szeretnék üzemünk problémáiról egy-két szót ejteni.

Két évvel ezelőtt létesítettünk egy sóoldó-berendezést, hogy a sócsomó-képződést kiküszöböljük. Miután a készülék jól működött, elhatároztuk, hogy a régi üzemrészekbe is bevezetjük. Az É. M. Vízvezeték- és Fűtésszerelő Vállalat — mint kivitelező — közölte, hogy a munkálatokért 37 000 forintot kér és a felhasználásra kerülő PVC-anyagra vonatkozóan szakvéleményért az Építéstudományi Intézethez fordul. Hozzátette, hogy a szakvélemény díja előreláthatóan 60 000 forint lesz.

Ez már nekünk is sok volt: a szerelés teljes összege 37 000 forint, viszont a felhasznált anyag szakvéleményezése 60 000 forint. Nem adtuk fel a rendelést, hanem a vizsgálatot elvégeztettük a Szerves Vegyipari és Műanyagipari Kutató Intézettel. Ez már némileg olcsóbban számította meg a szakvéleményt...: Mindössze 300 forintot kért. Tehát csekély 59 700 forintot sikerült megtakarítanunk. A megtakarításból megcsináltatjuk a régi üzem sóvezetékét és így még több jóminőségű kenyérrel fogjuk a fővárosi fogyasztókat ellátni.

Nagy Árpád
a Főv. Kenyérgyár
műsz. csop. vez.

Titokzatos föld Göcsejben

A földről valaha azt hitték, hogy lapos és jaj volt annak, aki azt mondta, hogy gömbölyű. Göcsejben se nem lapos, se nem gömbölyű, hanem görbe. Sok furcsaság termett ezen a görbe vidéken a kisszigeti bürünyújtástól kezdve, amikor a derék község elöljárói hat-hat pár ökröt fogtak a híd két végébe,

hogy egy kicsit nyújtsanak rajta. Itt a közigazgatás útjai is néha görbék és hat ökör sem lenne elég ahhoz, hogy Németh István paraszai kisparaszt szekerét a bürokrácia kátyújából kihúzza.

A szilvágyi vágásban legeltette éppen két kis tehénkéjét, mikor gombaszedés közben ráköszöntem. Nem vagyok nagy gombaszakértő, az ízes vargánya mellett csikólábú gombát is szedtem. Mondta is Németh István: bolond ez a gomba, hallja! De az én gombám nem volt olyan bolond, mint az a történet, amit ő elbeszélt.

Mióta megházasodott, a feleségével együtt három hold földön gazdálkodott. Tavaly váratlanul hét hold föld után vetettek ki rá 1980 forint adót. Ment is mindjárt a kustánszegi tanácshoz, mert Parasza Kustánszeghez tartozik, de a tanács nem tudott magyarázatot adni arról, honnan vették a négy hold földet. Mert ő nem örökölt, nem is vett, még csak az útszélen sem talált négy hold gazdátlan földet. Mindazonáltal azt mondták neki, hogy kérje a zalaegerszegi földhivataltól a föld rendezését. Iratott hát egy kérvényt, amit a földhivatal megint csak a kustánszegi tanácshoz küldött azzal, hogy nézzék meg a kataszteri birtokívet. Megnézték s ott sem találtak a nevén három holdnál többet. Akkor azt mondták neki, várja meg ősszel a földbirtok-rendezést és akkor töröltesse a négy holdat. Közben jött a fizetési felszólítás, azután a végrehajtó. Lefoglalták a süldőjét, tehénkéjét. Ismét a tanácshoz fordult, ahol azt mondták: fizetni kell, különben árvereznek. Majd ha kevesebb lesz a végén az adó, a jövő évre betudják. Mit volt mit tenni, szegény Németh István kifizetett ezer forint adót a nemlétező titokzatos föld után, aminek hollétéről egy hivatal sem tud felvilágosítást adni.

Magam sem tudtam mosolyogjak e történeten, vagy Németh Istvánt saj-

náljam, aki könnyes szemmel panaszolta, hogy a szájuktól vonták meg a falatot, hogy ki tudják fizetni az ezer forintot s nem alszik nyugodtan, mióta megnőtt a földje. Lehet, hogy attól fél, hogy egy szép napon a bürokrácia ökreit befogják a földje négy sarkába és azt is úgy megnyújtják, mint a kisszigeti bürüt. Akkor aztán fizethet 10 hold után adót s arathat három holdon: keserűséget.

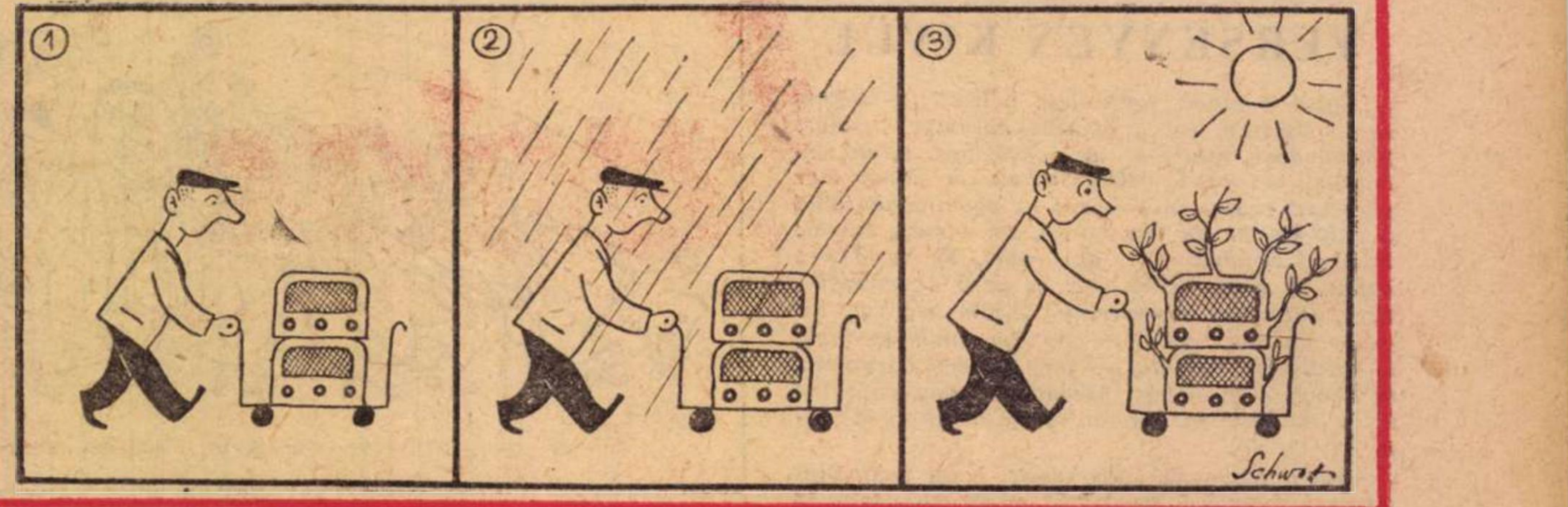
Horváth László

Címzett: a Közért központ!

A környékünkön két KÖZÉRT is található, az egyik az Ady Endre út 66. szám alatt, a másik ugyancsak az Ady Endre úton, de a 91. szám alatt. Sokszor megfigyeltem, hogy reggel a munkába siető háziasszonyok, akik a KÖZÉRT-be rohannak tejért, kifliért és minden egyébért, bosszankodva hagyják el az üzletet, mert már fél 7 van, 7 órára pedig a gyárban kell lenniök és még sem a tejes, sem a kenyereskocsi nem érkezett meg. Egyéb bevásárlásaikat sem tudják elintézni reggel, mert kevés az idő, délután pedig, mire a munkából hazajönnek, már mind a két KÖZÉRT zárva van.

Tóth András,
XXI., Ady Endre út 47.

AHOL MESSZE VAN A RAKTÁR

A tanfolyamvezető félrevezet

Múlt év tavaszán a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen rendezett keskenyfilm mozigépész és ügyvezetői tanfolyamot végeztem. A tanfolyam elvégzése után a Nógrád megyei Dejtár községbe költöztem s mivel még a bizonyítványt nem kaptam kézhez, megkértem a tanfolyam vezetőjét, Bubrovszki Elemért, hogy küldje utánam. Megígérte... Hosszú várakozás után egy levélben, majd egy ajánlott levélben sürgettem a bizonyítványomat, de még csak nem is válaszolt.

Ez év májusában Debrecenbe kellett utaznom és ekkor felkerestem őt. Elmagyarázta nekem, hogy azért nem válaszolt, mert a bizonyítványokat már kiosztotta, az enyémet nem adhatja ki, mert Budapesten, a Népművelési Minisztérium illetékes osztályán van. Azt javasolta, menjek oda. A minisztériumból a Tavaszmező utcába, a Kandó Kálmán Technikumba küldtek Földes Ferenchez. A technikumban megállapították, hogy az összes bizonyítványok (59 darab) Bubrovszki Elemér tanfolyamvezetőhöz kerültek Debrecenbe. Ezek után nem tehettem egyebet, újra levélben fordultam Bubrovszkihoz a bizonyítványért. Ez ideig sem válasz, sem a bizonyítvány nem érkezett meg. A tanfolyamvezető hallgat, mint a sír. Nem küldi el a bizonyítványt, nem válaszol és bocsánatot sem kér, amiért feleslegesen és felelőtlenül Budapestre küldött!

Nagy László,
ig. h. Dejtár. ált. iskola

Három pikoló világos

Július elsején az Állatkertben sétáltam a családommal. Betértünk az állatkerti vendéglő kerthelyiségébe. Két málnát és három pikolót rendeltem, mire a pincér kijelentette: ‚Pikoló kétdecis pohár hiányában nincs!"

Ha nincs pikoló bizonyára van üzletvezető, aki megmondja miért nincs pikoló —, gondoltam és megkértem a pincért: küldje a vezetőt. A pincér eltűnt és kisvártatva megérkezett a — három pikolóval.

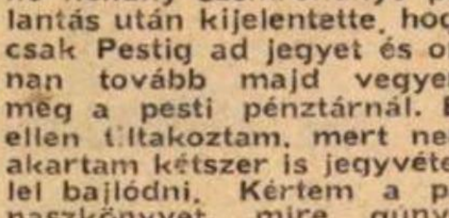
— Csak ez a három poharunk van —, tette le mentegetőzve az italokat az asztalra. Természetesen még ezek után sem hittem el, hogy a nevezett üzem a kismálnát és a kisfröccsöt kalapban méri.

Miután megittam a sört, körülnéztem az asztalokon, láttam, hogy valóban mindenütt csak háromdecis poharakban áll a sör. Csak az én számat tömték be a pikoló világossal, mert megkérdeztem, hogy valóban csak ez a három kétdecis pohara van a vendéglőnek? Ha ez a helyzet, vegyenek legalább egy tucatot. Kapható minden edényüzletben.

(budai)

Se jegy, se panaszkönyv

A nagykátai MÁV-pénztárnál jegyet kértem Pesten keresztül Bajára. A jegykiadónő néhány szemrehányó pillantás után kijelentette, hogy csak Pestig ad jegyet és onnan tovább majd vegyem meg a pesti pénztárnál. Ez ellen tiltakoztam, mert nem akartam kétszer is jegyvétellel bajlódni. Kértem a panaszkönyvet, mire gunyo-

san azt a választ kaptam, hogy próbáljam megszerezni az állomásfőnöktől. Hiába próbáltam, nem sikerült. Ezért ezúton kérem a MÁV-ot, hogy Nagykátára is tegyen olyan pénztárosnőt, aki nem únja a jegyek kiadását és olyan állomásfőnököt, aki kiadja a panaszkönyvet.

Ifj. Tenczer Rezső,
Baja

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Hohner Károly (Bp., XXII., Petőfi u. 3.) szállítás közben megrongálódott bútoráért a MÁV-tól kártérítést kapott.

*

Kiss János (Hódmezővásárhely, György u. 10.) jogfolytonosságát igazolták és az esedékes fizetéses szabadságát a Szandálgyártól megkapta.

*

Özv. Biguer Ferencné (Szombathely, Április 4 u. 15.) a 12. Autójavító Vállalat által igénybevett épületéért kártérítést kapott.

*

Ispán József (Nagylóc), az OTP által tévesen letiltatott munkabérét megkapta.

A sógor káderanyaga

Kaptam a következő levelet:

„Kérem, hogy alkalmazásukban levő dr. K. L. könyvtárosról részletes információt küldeni szíveskedjenek.

Nevezett sógora, dr. W. Gy., aki iskolánk nevelője és káderanyagának kiegészítése céljából van szükségünk a kért információra.

Tatabánya, 1956. június 5.

K. J.
igazgató"

Kérem a levél íróját, ne nehezteljen rám, amiért „bizalmas" (ez a borítékon állt) és „titkos" (ez a levélpapíron szerepel) kérdésére a sajtó nyilvánossága előtt válaszolok. Engedje meg tehát, hogy kérdésére kérdéssel feleljek:

Nem tartaná-e célravezetőnek, ha az iskolájában működő tanárokat nevelői ténykedésük alapján bírálná el?

Vajon a vélemény kialakítása egyenlő arányban áll-e a rokonság kiterjedtségével? Szélesebb rokonság — kövérebb káderanyag!

Nem sajnálja az időt, amit az atyafiság felderítésére fordít? És vajon meddig megy el ebben a kutató munkában? A sógornál megáll, vagy szó lehet a keresztszülőkről is?

Végül utolsó kérdésem: mennyivel jobb nevelő dr. W. Gy. tanár abban az esetben, ha a sógora egy másik város könyvtárában jól, vagy rosszul dolgozik?

Katona Klára,
a Főv. Szabó Ervin Könyvtár
osztályvezetője

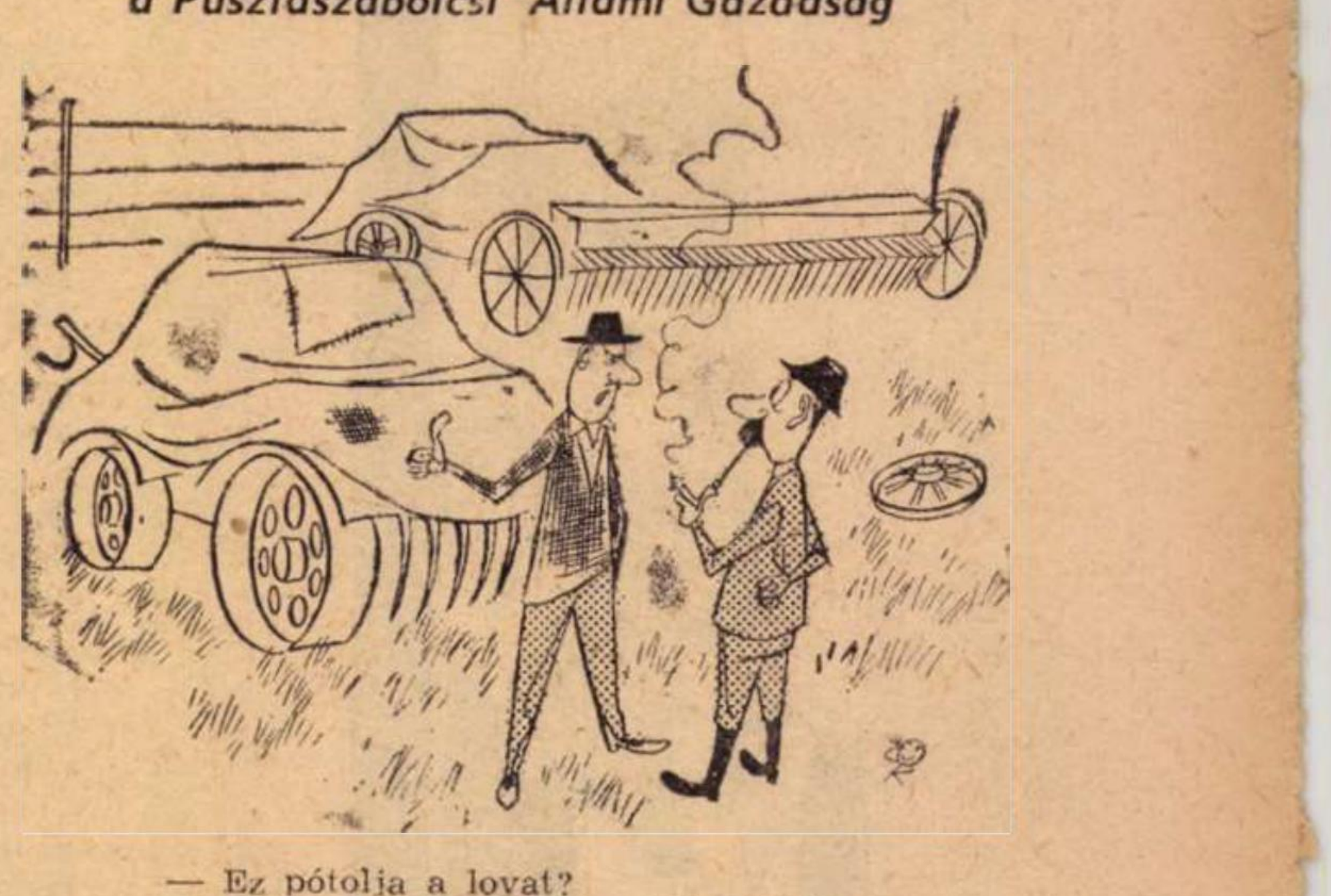
Méregdrága motorjavítás

A közelmúltban vállalatunk hat darab motorkerékpárt küldött testvérvállalatunk, a Budapesti Sertéstenyésztő és Hízlaló javítóműhelyébe generáljavítás végett. A motorkerékpárok közül öt már régebben megérkezett, és nem is volt velük semmi baj. A meglepetést a javítási számla okozta. Az öt motor javítása több mint 35 000 forintba került. Ebből a javítási összegből öt új 125-ös Csepelt tudtunk volna vásárolni és megmaradt volna az öt, javításra szoruló motorkerékpárunk is. Ha ezeket értékesítjük, akkor ezeknek az árából további 3 darab 125-ös Csepelt vásárolhattunk volna, és most 8 darab új 125-ös motorkerékpárunk lenne.

Testvérvállalatunk jóvoltából azonban 35 000 forintot adtunk ki és mégis csak 5 darab motorkerékpárunk van — igaz, hogy generálozottak — a 8 darab helyett. A szállítási költségeket már fel sem számoltuk ebben a kis számvetésben.

Böhönyei Sertéstenyésztő és Hízlaló
pártszervezete és üzemi bizottsága

Ósdi, hasznavehetetlen gépeket kapott a Pusztaszabolcsi Állami Gazdaság

— Ez pótolja a lovat?
— Nem. Ez még a mammutot pótolta...

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat Igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám 409 000.**